

BELGIE-BELGIQUE

PB

8900 IEPER I

3/8/36

afgiftekantoor leper

**De advertentiemarkt herleeft: extra dik nummer !
Zoek de 5 persprijzen in dit blad !
VDP weigert gesprek over vergoeding freelancers.
VVJ presenteert zichzelf.
Waar blijft diepgang in Vlaamse sportjournalistiek?**

En verder:

*Marcel De Borger, Roger Van Houtte, Theo Van Gogh,
Hans Hellemans, Jacques Vandersichel, en vele, vele anderen.*

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

23 november 2004 - nummer 75 - v.u. pol deltour, IPC, résidence palace blok C - wetstraat 155 - 1040 Brussel

Journalistic Excellence Award

[editie 2005]

De Citigroup Prijs voor Journalistiek Talent

beloont jaarlijks artikels geschreven door een financieel economisch journalist(e).

De winnaars worden uitgenodigd op een Internationaal Seminarie, in aanwezigheid van vooraanstaande financiële goeroe's, aan de Columbia University (NY, USA).

In combinatie daarmee ontvangt hij/zij ook nog een geldprijs ter waarde van 2000 euro.

Wenst u meer informatie, graag een mailtje naar lars.seynaeve@citigroup.com (T. +32 2 626 54 27) of av@interel.be en wij bezorgen u per kerende de deelnemingsvoorwaarden.

De Journalist *Van de redactie*

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
BEROEPSJOURNALISTEN (VVJ)

ZWALPENDE MEDIA

Marc Van de Looverbosch

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be
Luc STANDAERT

VASTE MEDEWERKERS

Jan BACKX
Kim DUCHATEAU
Marleen SLUYDTS
Johan VAN CUTSEM
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
Photo News

REDACTIESECRETARIAAT EN ABONNEMENTEN

Résidence Palace
Blok C - Lokaal 2232
Wetstraat 155 - 1040 Brussel
Tel. 02/235.22.70
Fax 02/235.22.72
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
lisbeth.moons@journalist.be

PUBLICITEITSREGIE

Laurent COPPENS
laurentcoppens@tiscali.be

LAYOUT EN DRUK

Drukkerij Deman NV
Nijverheidslaan 5
8970 Poperinge
Tel. 057/33 67 21
Fax 057/33 40 18

Erst het goede nieuws. Na ons geweeklaag in de vorige DJ over de be(mis?)handeling door de 'Wetstraat' van de persmeute in crisismomenten, is er beterschap merkbaar. De laatste onderhandelingsnacht zorgden de woordvoerders voor onderdak, voedsel en drank. Een werk van barmhartigheid dat navolging verdient.

Minder gelukkig zijn we met de sneren van de politiek naar de media als het over het Vlaams Blok/Belang gaat (ingevolge die naamsverandering maken we onze collega's van Het Belang van Limburg bij deze overigens onze gevoelens van medeleven over). Steve Stevaert en Guy Verhofstadt vinden dat de media moeten zwijgen over het Blok. En in De Standaard doet Karel De Gucht daar nog een schepje bovenop door te beweren dat de media 'zwalpen'. Citaat: "De media maken er geen probleem van om het Blok te dedouaneren. De vraagstelling en de toon van bepaalde interviews met Blokmensen vond ik totaal onverantwoord." En nog: "De media zijn even verantwoordelijk voor de opgang van het Blok als de politiek."

Ons antwoord is duidelijk: het is niet aan de politiek om de media op te leggen waar ze wel of niet aandacht aan besteden. Een partij doodzwijgen die in 25 jaar tijd 1 miljoen kiezers achter zich heeft gekregen, is journalistiek niét verantwoord. Dat politici niet graag hebben dat een partij doorgelicht wordt, is hun probleem. Alsof de pers de rode loper voor het extremisme heeft uitgerold! Alsof het Vlaams Blok/Belang zo gelukkig zou zijn over hoe de pers de partij aanpakt. De politici hebben geen mirakeloplossing tegen de antipolitiek, wel de media evenmin. Laten we dus ophouden de schuld in mekaars schoenen te schuiven. Laat iedereen zijn werk zo goed mogelijk doen.

Toch sporen enkele gebeurtenissen van de voorbije weken aan tot nadenken over onze rol. De manier waarop sommige media bijvoorbeeld gezinsdrama's in de verf zetten, gaat te ver. Met medewerking van de VVJ zijn brochures verschenen over hoe de pers best omgaat met zelfmoord of psychisch zieke mensen, respect betoont voor slachtoffers en hun verdriet. De zucht naar sensatie en de drang naar oplage- of kijkcijfers zetten die wijze raadgevingen compleet in de schaduw. Ook de recente doodsbedreigingen aan het adres van enkele politici zijn mee door de pers in een golf van hysterie beland. Een dag later is het dan weer business as usual. Als we daar zonder enige zelfkritiek blijven mee doorgaan, moeten we niet verwonderd zijn dat er met een beschuldigende vinger naar de pers wordt gewezen. Misschien kunnen de mediahuizen en uitgevers eens rond de tafel gaan zitten om een soort van gedragscode op te stellen als het over dergelijke gevoelige thema's gaat. Dat kan de gezonde concurrentie alleen maar bevorderen.

Helaas moeten we vaststellen dat onze werkgevers niet eens moeite doen om eerlijke lonen en arbeidsvoorwaarden af te spreken. Het lijkt het Wilde Westen wel, waar elke groep zijn eigen belang eerst vooropstelt en de werknemers aangeschoten wild zijn. Kwaliteit, dames en heren mediabazen, heeft haar prijs.

Dit maar om er nog eens op te wijzen dat een organisatie als de VVJ onontbeerlijk is in het medialandschap. Om iedereen te verdedigen. Het lidmaatschap van de VVJ blijft nodig en niet alleen om gratis met de trein te kunnen reizen.

Foto: Johan Van Cutsem

VAN DE REDACTIE	
Zwalpende media	3
ACTUEEL	
VDP weigert gesprek over vergoedingen freelancers	5
Laatste nieuws van de NMBS	5
JAM wacht nog even op inzendingen	5
Herwig Pée neemt afscheid van Marcel De Borger	6
Pechstrookfoto nu ook in hoger beroep veroordeeld	7
SCHEEF BEKEKEN	7
FORUM	
Jan Backx over Roger Van Houtte	8
René De Bok over Theo Van Gogh	8
MENS ACHTER HET NIEUWS	
Hans Hellemans laat ATV-licht schijnen in Antwerpen	11
INFOFICHE: DE VVJ/AVBB IN 2005	12-17
ICONEN VAN DE VLAAMSE JOURNALISTIEK	
Jacques Vandersichel: 'Het ambtenarenstatuut had ook voordelen'	18-19
REPORTAGE	
Vlaamse sportjournalistiek kan wat meer diepgang best gebruiken	20-21
BOEKEN	22-23
DE DEADLINE VOORBIJ	
Mark Vlaeminck over het nut van een autopersplaat	25
ONDER EMBARGO	26

*Journalisten van over de hele wereld wachten op 10 november jl. in Ramallah op de officiële bevestiging van Yasser Arafats dood. Ongeveer op hetzelfde moment telde de Internationale Federatie van Journalisten (IFJ) de honderdste gedode journalist in 2004. Dat maakt het jaar tot een van de bloedigste voor journalisten ooit.
(Foto Anat Zakai/Cia/Gamma/PhotoNews)*

VDP WEIGERT GESPREK OVER VERGOEDING FREELANCERS

De Vlaamse dagbladuitgevers willen wel onderzoeken of een standaard-aannemingsovereenkomst tussen uitgever en freelance journalist mogelijk is. Maar een sectoraal gesprek over de vergoeding wordt afgewezen.

Pol Deltour

Dat staat in een brief van de Vlaamse Dagbladpers (VDP) aan de VVJ. "Er werd positief gereageerd op uw verzoek om te onderzoeken of men tot een standaard aannemingsovereenkomst zou kunnen komen", schrijft algemeen directeur Alex Fordyn. "Dit voor wat de kwalitatieve aspecten betreft. Elementen als tarifiering en prijzenpolitiek zijn op bedrijfsniveau te situeren."

Hiermee bevestigen de Vlaamse uitgevers de lijn van deregulering in de arbeidsvoorwaarden van de journalisten die ze al meerdere jaren volgen. Eind 1998 zegden zij ook al de nationale CAO voor de bezoldigde beroepsjournalisten op, om over te schakelen op bedrijfsregelingen.

Recente spanningen en incidenten bij ondermeer de VUM, Roularta en regio-tv AVS bevestigen alleen maar dat de deregulering die de directies voorstaan feitelijk neerkomt op een degradatie van de arbeidsstatuten van de freelance journalist. De VVJ biedt maximaal ondersteuning aan de freelancers die zich tegen verdere achteruitgang verzetten, met wisselend resultaat.

Medio oktober beschuldigde ook de Internationale Federatie van Journalisten (IFJ) de wereldwijde vereniging van dagbladuitgevers ervan de loon- en werkvoorwaarden van zowel vaste als zelfstandige journalisten alsmaar verder uit te hollen, met alle nefaste gevolgen voor de onafhankelijkheid en de kwaliteit van het journalistieke werk vandien. De VVJ blijft er bij de Vlaamse overheid – minister van Media Geert Bourgeois (NV-A) in de eerste plaats – op aandringen om de mediadirecties op andere gedachten te brengen. Dat kan door de overheidssteun aan de pers zo snel mogelijk te koppelen aan substantiële voorwaarden inzake personeelsbeleid, opleiding, redactiestatuten, etcetera. Net nu treedt in de Franse Gemeenschap een nieuw perssteunbeleid in voege dat hieraan beantwoordt.

Ook de IFJ luidt de noodklok over de werkvoorwaarden van de journalisten

Beroepsjournalisten en NMBS: laatste details

Pas binnen gekomen: nieuws van de NMBS over de korting van 75 procent die beroepsjournalisten (en stagiairs) genieten voor verplaatsingen in de 1ste klas. Die korting zal niet alleen per individuele verplaatsing verkregen kunnen worden, maar ook bij de aankoop van een 10-rittenkaart. Dat maakt het beroepsjournalisten mogelijk om van het prijsvoordeel gebruik te maken zonder telkens opnieuw aan loketten te moeten aanschuiven. De AVBB had bij de NMBS op zo'n regeling aangedrongen. Voor de volledigheid: de regeling geldt níét voor de aanschaf van een RailPass.

Pro memorie: het vervoer in 2de klasse is voor alle beroepsjournalisten volledig gratis geworden, net zoals voor stagiairs-beroepsjournalist. Hiervoor volstaat het de persdocumenten te tonen aan de controleur op de trein. Opgelet: voor erkende beroepsjournalisten gaat het om de officiële perskaart (niet de plastic macaron), omdat enkel hier het validatievignet voor het betreffende jaar opstaat. En wat de stagiairs betreft: behalve hun stagiairkaart van de VVJ moeten zij ook de specifieke kortingkaart voor het openbaar vervoer bij zich hebben. (PD)

Ook JAM reikt nu persprijzen uit

Ook de JAM (Journalisten Auteurs Maatschappij) heeft nu haar eigen persprijs. Het gaat om twee eigenlijke prijzen en daarnaast twee beurzen van elk 2.500 euro waarde. Met haar initiatief wil de JAM vooral jonge journalisten aan het begin van hun carrière de kans geven een mooi onderzoeksproject of reportage af te ronden. Alle media komen in aanmerking: geschreven, audiovisuele en elektronische.

Mede-initiatiefnemers zijn Dexia en het Koninklijk Instituut voor het Duurzame Beheer van de Natuurlijke Rijkdommen en de Bevordering van de Schone Technologie (KINT). De laureaten worden bekend gemaakt tijdens het Gala van de Pers dat de JAM in maart 2005 organiseert.

Geïnteresseerden kunnen het volledige wedstrijdreglement vinden op de website www.jam.be (link JAM-activiteiten). Hou er rekening mee dat kandidaturen vóór 1 januari 2005 moeten ingediend zijn. (KVE)

DANK JE WEL, MARCEL DE BORGER

Herwig Pée

Op 24 oktober 2004 overleed Marcel De Borger, oud-hoofdredacteur van Libelle, op 69-jarige leeftijd. Begin oktober was hij nog actief bezig, maar na een korte, hevige ziekte is hij drie weken later thuis ingeslapen.

Marcel De Borger begon zijn journalistencarrière in 1958 in Nederland. Op 23 jaar werd hij als leerling-redacteur aangenomen bij het tienerblad Romance, een uitgave van de GP (Geïllustreerde Pers). Hij kwam er onder de vleugels van hoofdredacteur en grote bladenmaker Joop Swart. Samen hebben ze Romance groot gemaakt. Marcel interviewde, onder andere, Toon Hermans, Connie Froboess, Vince Taylor en Jerry Lee Lewis. In samenwerking met de AVRO organiseerde Romance een Talentenjacht in Nederland: het begin van de carrière van André van Duyn. Eén van de weinige verhalen over vroeger die Marcel De Borger al eens vertelde, was zijn fameuze boottocht op de Amsterdamse grachten op zaterdag 6 juni 1964: de triomftocht van de Beatles door Amsterdam. Ondertussen was het tienerblad omgetoverd tot een blad voor twintigers. Maar het duo Swart-De Borger (Marcel was ondertussen 'sous-chef' geworden) wou nog een stapje verder gaan. Zij wilden van Romance een maandblad voor de vrouw maken. Een nieuwe, frisse bron van informatie. Een blad voor de vrouw die een nieuwe weg wou inslaan. Avenue was geboren. Het eerste nummer verscheen op 1 november 1965 en had al meteen opzienbarende pagina's met een fotodocumentaire van de Zweedse fotograaf Lennart Nilsson over de groei van het menselijk embryo in de moederschoot.

De volgende jaren werden voor Marcel De Borger vooral reisjaren. Samen met fotograaf Paul Huf trok hij de wereld rond om modereportages te maken: Cannes en vooral Rusland stonden vaak op het programma. Eind 1968 haalde Nico Moolenaar, directeur van de TUM (Tijdschriften Uitgeversmaatschappij), Marcel naar Antwerpen, om de ploeg van de Vlaamse Libelle te verstevigen. Hij werd er chef-redacteur en in 1980 volgde hij Jo Jagers op als hoofdredacteur.

Joop Swart kon Marcel De Borger echter niet loslaten en vanaf 1970 verzorgde Marcel het Vlaams katern in Avenue. Hij combineerde nu twee functies en werkte dag en nacht. Als hij al eens uitging, was dat naar de Vecu, waar zijn hele freelance-redactie van Avenue samenzat: Jan Vanriet, Nic Van Bruggen, Floris Jaspers, Patrick Conrad, Gerald Dauphin, Paul Ibou... Het was trouwens Paul Ibou die in 1970 het nieuwe logo van de gefusioneerde bladen Libelle en Rosita mocht ontwerpen.

Marcel stopte halfweg de jaren '80 met Avenue. Hij moest toegevingen doen aan de sponsoring en dat lag niet in de lijn van zijn journalistieke ingesteldheid. Hij gaf de verantwoordelijkheid door, maar bleef zijn kind - het Vlaams katern - toch nog redigeren. Het moest goed zijn! Van Libelle nam hij in 1993 afscheid toen hij met brugpensioen ging.

Ook binnen de vereniging van beroepsjournalisten was Marcel actief, sinds 1972. Hij was lid van de Bestuursraad van de AVBB (1978-1981), lid van de Erkenningscommissie van Eerste Aanleg (1980-1987) en Penningmeester van de Afdeling Antwerpen-Limburg (1979-1986). In 1995 was hij ook nog coördinator van dit blad: De Journalist.

Vooral belangrijk is zijn inzet voor de weekbladen geweest. Samen met Frans Van Erps ondertekende hij op 15 juli 1975 de allereerste CAO voor weekbladjournalisten.

Maar het allerbelangrijkste is misschien nog dat hij in België de grondlegger is van het idee dat in een tijdschrift inhoud en vorm complementair moeten zijn. Dank je wel, Marcel.

unizo

Unie van Zelfstandige Ondernemers

werft aan voor mediadienst

ADVISEUR COMMUNICATIE (m/v)

- Functie**
- adjunct van de woordvoerder
  - contacten leggen met de media
  - schrijven van persberichten
  - organiseren persontmoetingen
- Profiel**
- opleiding communicatie A1 of universitair of ervaring
  - enige ervaring in de mediawereld
  - zeer contactvaardig en zin voor initiatief
  - zin voor organisatie
  - vlotte en creatieve pen
  - vertrouwd met de ondernemerswereld
  - vlotte kennis van Frans en Engels
  - enkele jaren ervaring is aangewezen

Wij bieden een aangename werksfeer in de grootste ondernemersorganisatie, goede wedde met extra legale voordelen.

Info en kandidaturen naar Ronny Lannoo, directeur UNIZO-mediadienst, Spastraat 8, 1000 Brussel, tel 02/238 05 51, e-mail sollicitaties@unizo.be
Informatie over UNIZO op www.unizo.be

PECHSTROOKFOTO OOK VEROORDEELD IN HOGER BEROEP

Pol Deltour

Persfotograaf Koen Fasseur (freelance) is ook in hoger beroep veroordeeld voor het achterlaten van zijn wagen op de pechstrook naast de Antwerpse Ring bij het vervullen van een dringende opdracht. Fasseur was door zijn opdrachtgever Het Nieuwsblad op 14 juni vorig jaar de baan opgestuurd voor beeldopnames van een spectaculair verkeersongeval. De Antwerpse correctionele rechtbank bevestigde zopas het vonnis van de politierechter die zei dat een erkenning als beroepsjournalist geen rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor het begaan van een dergelijke verkeersinbreuk. Koen Fasseur werd veroordeeld tot een boete van 500 euro en een rijverbod van acht dagen.

Volgens de correctionele rechtbank "weegt het nemen van een foto ter illustratie van een bepaald nieuwsfeit niet op tegen het gevaar van parkeren op de autosnelweg, temeer daar uit de foto's blijkt dat er druk verkeer was op het moment van de feiten. Pechstroken zijn immers bestemd om defecte en bij ongevallen betrokken voertuigen te plaat-

sen en kunnen ook door de hulpdiensten gebruikt worden." In zijn hoger beroep had fotojournalist Fasseur aangevoerd dat de vrijheid van informatiegaring faciliteiten met zich meebrengt, die overigens door de wet van 1963 op de erkenning van beroepsjournalisten gewaarborgd zijn. Bovendien had hij er bij het achterlaten van zijn wagen op gelet het verkeer niet te hinderen.

De VVJ/AVBB overweegt nog of ze een eventueel casatieberoep in de zaak-Fasseur ondersteunt. Van zijn kant liet de Antwerpse procureur des konings Bart Van Lijsebeth verstaan dat het "geenszins de bedoeling is een strenger beleid te gaan voeren tegenover beroepsjournalisten en persfotografen in het bijzonder. Alleen hebben de betrokken verbalisant en het openbaar ministerie in deze zaak gemeend dat het achterlaten van zijn voertuig langs de drukst bereden autosnelweg van het land niet gerechtvaardigd kan worden door het feit dat het om beroepswerkzaamheden ging."

s c h e e f b e k e k e n

"Geef toe, dat 70-puntenplan, it was a great show. Dat moet ik Dewinter toegeven. We hadden de journalisten goed bij hun kloten. Iedereen kende plots ons vreemdelingenstandpunt."

Gerolf Annemans, kopstuk en Kamerlid Vlaams Blok, in De Standaard van 6 november 2004

"Door het voortdurend te hebben over het Blok zelf, worden de resultaten van het beleid aan de kiezers van het Blok onthouden. Ze kennen de feiten niet, terwijl er precies een kritische beoordeling van het beleid zou moeten zijn."

Eerste minister Guy Verhofstadt (VLD) in Het Laatste Nieuws van 15 november 2004

"De media zwalpen. De pers staat altijd met het opgeheven vingertje klaar als een traditionele partij iets verkondigt dat in een andere variant al door het Blok is gezegd. Anderzijds maken de media er geen probleem van om het Blok te 'dedouaneren'. De vraagstelling en de toon van bepaalde interviews met Blokmensen vond ik totaal onverantwoord. Wij moeten ons over alles uitspreken, het Blok mag zich beperken tot enkele onderwerpen. De pers speelt dat spelletje gewoon mee. Hoeveel politieke verslaggevers zijn er in België? Enkele tientallen? Jullie houden met een man of honderd een ongelofelijk machtsapparaat in handen. Het wordt tijd dat jullie dat beseffen. De media zijn even verantwoordelijk voor de opgang van het Blok als de politiek."

Minister Van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht (VLD) in De Standaard van 20 november 2004

"Zijn wij, de media, vrij van zonde? Helemaal niet. Soms gaan we te kort door de bocht, geven we welgemeende initiatieven te weinig kans, zijn we te cynisch voor de politiek en vergeten we dat we zelf maar een heel beperkt stukje van de realiteit zien. (...) Maar zoals voor ons, de media, de feiten heilig moeten zijn en de meningen vrij, is dat ook het geval voor hen die vanuit hun studeerkamer de pers met de belerende vinger wijzen."

Peter Vandermeersch, hoofdredacteur De Standaard, in DS van 25 oktober 2004

"De discussie woedt ook bij ons: geven we wat de mensen vragen – nieuws als product, bij wijze van spreken – of beschouwen we nieuws

nog steeds als een service en brengen we wat wij denken dat mensen moeten weten? Ik zit in de tweede groep. Ik vind maatschappelijke relevantie nog altijd een heel belangrijk argument bij de beslissing of je een bericht brengt of niet."

Greet Op de Beeck (VRT-radiojournaliste en bijna-slimste-mens-ter-wereld) in Humo van 19 oktober 2004

"Volgens mij hebben wij geen publieke zender nodig. Sommigen spreken dat tegen en zeggen dat de VRT de enige garantie op objectieve verslaggeving is. Dat geloof ik niet, want dat zou betekenen dat alle kranten en weekbladen in Vlaanderen die eigendom zijn van commerciële bedrijven, geen goede informatie zouden geven."

VLD-senator (en kandidaat-partijvoorzitter) Hugo Coveliens in Knack van 27 oktober 2004

"Journalisten hebben de plicht hun bronnen te checken, maar als het om onderzoeken gaat, publiceren ze blijkbaar eerder wat. (...) Neem nu de seksenquête van Durex die onlangs in alle media is verschenen. Een ander voorbeeld: de Man/Vrouw Enquête van Vacature. Dat is niets meer dan een goedkope reclamestunt."

VUB-hoogleraar in sociologie Ignace Glorieux in De Tijd van 27 oktober 2004

"In de sfeer van 'iedereen beroemd' heeft men steeds meer de illusie van met de gordijnen open te leven. Het lijkt een poppenkast, een permanente 'opendeurdag'. (...) Zo'n leven in de schijnwerper krijgt licht de tragische trekjes van monumentenzorg. Een intellectueel politiek journalist als Marc Reynebeau bijvoorbeeld, die al jaren krampachtig de pikante, geestige commentator uithangt in spelletjesprogramma's, het wordt met de week gênanter om aan te zien."

Tessa Vermeiren in Weekend Knack van 27 oktober 2004

"Bij de vernieuwing van al onze nieuwsprogramma's, twee jaar geleden, heeft een stylingbureau onze ankers een frisse stijl gegeven. (...) Het zevenuurjournaal is nog altijd heel strak en zakelijk. Zowel Martine Tanghe als Wim Devilder zit altijd keurig in het maatpak mét vest. Dat geldt overigens nog steeds voor alle mannelijke ankers. (...) Een décolleté kan, zolang het geheel maar klasse blijft uitstralen. Liever een décolleté dan een ouderwets pak."

VRT-woordvoerster Diane Waumans in P-Magazine van 19 oktober 2004

BANK ACHTERUIT VOOR GVA-EDITORIALIST ROGER VAN HOUTTE

Jan Backx

Het beoefenen en door dik en dun verdedigen van The Free Speech is iets nobels, en in wezen de expliciete job van elke journalist.

Ik heb het voorrecht gekend ooit te mogen werken met mensen die in de journalistiek waren gestapt omdat ze wilden observeren en schrijven. Liefst zo vrij mogelijk. Hun 'raison d'être' bestond niet uit het bejubelen van onbenulige trends of het meevozen met wat de vox populi er zoal van dacht. Integendeel, voortdurend werd er een gezonde achterdocht gekoesterd en niemand deinsde er voor terug de door iets erg aangegrepen lezer inzicht te geven in de exacte spelregels van het maatschappelijk gebeuren.

Dat oude ras van te duchten journalistieke zuurpruimen lijkt uit te sterven. De huidige evolutie is er een in de richting van de journalistieke manager, die zich in plaats van het vrije woord te dienen steeds meer laat manipuleren door de op hol geslagen behaagcultuur en commercie. Hij/zij denkt in de eerste plaats in verkoopcijfers en wordt daarbij gretig aan de boezem gedrukt door de nieuwe mediabazen, die wat graag bij de waarzeggers van studiebureaus en trendwatchers te rade gaan om hun suikergoed alsmear vernuftiger te laten raffineren.

Gebakken lucht

Wie niet in het plaatje past, wordt deels of helemaal uitgerangeerd. De Journalist is een vakblad dat de vinger aan de pols wil houden in medialand, en het zou dan ook van selectieve blindheid getuigen niet even stil te staan bij het lot dat Roger Van Houtte (53) momenteel ondergaat bij Gazet van Antwerpen. Als journalistiek werkbeest par excellence heeft Roger zowat drie decennia stedelijke dossierkennis in zijn mars. Jarenlang was hij de vaste editorialist op de GvA-Metropoolbladzijden. Wat Roger schreef stond telkens als een huis, was nooit gebaseerd op gebakken lucht en was bovendien schitterend geformuleerd. Tussen de meer dan eens cynische regels bleef de lezer steevast het milde hart van de auteur ontwaren. Ook de dagen dat je met Roger serieus van mening verschilde, bleef de waardering overeind, want journalisten die de dingen bij hun naam noemen worden witte raven.

De overschakeling naar de dikke dwergkrant en de komst van een nieuwe hoofdredacteur leidden bij Gazet van Antwerpen recent tot een herschikking van de troepen. Plots is Van Houtte niet langer de numero uno van het Metropool-editoriaal. Lex Moolenaar en Wim Daeninck nemen nu duidelijk het voortouw en Roger Van Houtte en Kurt Tuerlinckx mogen kibbelen wie nu nummer drie of vier is. Het ziet er naar uit dat Van Houtte zich in zijn journalistieke oude dag zal mogen inwerken in de buitenland-redactie, met de klemtoon op Europa... Maar zijn stoel staat voorlopig nog wel aan de Metropooldesk, waar zijn beslagenheid allicht nog heilzaam kan zijn voor de 'havencel'.

Hoera?

Ondertussen wordt ATV-kijkend Antwerpen bestookt met een reclamespotje, dat wil aantonen dat Gazet van Antwerpen het "geknies en gezaag" in de koekenstad beu is en dat we samen "vooruit" moeten. Was Van Houtte teveel zuurpruim en riep hij niet vaak genoeg hoera? Geleerde mensen die later aan de hand van krantenarchieven hoofdschuddend ons bizarre BV-tijdperk zullen bestuderen, zullen er pas écht over kunnen oordelen. Ik ben ook benieuwd hoe ze de ongeschreven zegebulletins van nu zullen interpreteren, die maar al te gretig beweren "dat de lont uit de rechtse gazet op Linkeroever is gehaald en dat de Blok-duikboot aan de ketting werd gelegd". Ik ken Roger al lang. Hij heeft gelukkig een heel brede rug !

ZIN OM 2500 EURO OP ZAK TE STEKEN?

NEEM DEEL AAN DE
PERSPRIJS 2005
VAN DE PROVINCIE
VLAAMS-BRABANT

Misschien maakte u de afgelopen twee jaren wel een reportage over Vlaams-Brabant. Een doorwrochte analyse van de taalfaciliteiten in de Vlaamse Rand, een reeks over het economisch weefsel rond de luchthaven, een luchtig verslag over een regionaal initiatief... Elk **geschreven werk** dat bijdraagt tot een betere beeldvorming van de provincie Vlaams-Brabant (bestuur en/of regio) en dat in 2003 of 2004 in de Vlaamse media verscheen kan meedingen. Kandidaturen zijn welkom tot eind januari 2005.

Meer inlichtingen, reglement en deelnemingsformulier bij de Provincie Vlaams-Brabant, informatiedienst, Provincieplein 1, 3010 Leuven, tel. 016-26 71 64, info@vl-brabant.be
www.vlaamsbrabant.be/reglementen

PROVINCIE
VLAAMS • BRABANT

THEO VAN GOGH

René De Bok

Op een regenachtige dag liep hij mijn kantoor in Amsterdam binnen. Ik was in december 1990 nog maar nauwelijks in functie als hoofdredacteur van De Krant op Zondag en keek al tegen een berg zorgen aan. De verschijning van Theo van Gogh met zijn vranke uitdrukking op zijn welgedane hoofd deed mijn zorgen niet verminderen. Zijn reputatie was hem vooruitgesnel. Hij betekende 'bad news' voor elke hoofdredacteur die zijn krant liefhad. Theo zag dat heel anders. "Ik ga een column voor jou maken. De meest schandelijke, meest gehate en meest bewonderde column van het westelijk halfrond. Het Oostelijk halfrond reken ik gemakshalve niet mee."

Ik was gewoon om te gaan met mensen die geen last hadden van oprispingen van valse bescheidenheid. Ik kon er zelf ook over meepraten. Bij de introductie van de krant in september 1990 had ik beweerd de meest brutale en spraakmakende krant van Nederland te zullen maken. Een anarcho-liberale krant. Als je dat maar vaak genoeg herhaalt, ga je het zelf nog geloven ook.

Maar een paar maanden na de start dreigden de geldschietters de stekker eruit te trekken. Theo van Gogh voorspelde dat het met zijn komst ging veranderen. De krant zou pijlsnel omhoog klauteren in de volksgunst. Praatjesmaker, dacht ik. Ik wist dat Paroolhoofdredacteur Sytze van der Zee columnist Theo hoogst persoonlijk uit zijn kolommen had geknikkerd, hij was het beu om door de schotschriften van Van Gogh als een hoofdredactionele paria door het

leven te moeten gaan. Al zijn deftige vrienden keerden hem de rug toe. Theo schermde toen al met grote woorden. Het afpakken van zijn column zag hij als een aanslag op het vrije woord. En het vrije woord was van hem, en van hem alleen. Ondanks mijn bedenkingen besloot ik hem de ruimte te geven als columnist. In stilte nam ik mijzelf voor dit dwarse ventje zelfs onbeperkte speelruimte te gunnen, ik gunde hem niet het plezier om uit de krant verbannen te worden. Dan zou hij elders gaan klagen dat hem het vrije woord opnieuw was ontnomen. Ik heb dat bijna anderhalf jaar volgehouden; vaak met zweet in de handen, ingehouden adem en een blik naar boven: waarom mij dit toch moest overkomen.

Theo schold iedereen naar hartelust uit en trok martelend en brandschattend door de wereld van de gevestigde reputaties. Ooit beschreef hij een algemeen gerespecteerde, oudere actrice als 'een opgewarmd lijk'. Schreiend verwoegde de actrice zich bij mij. "Waarom doet hij dat toch, bracht zij ten slotte uit. Ik wist het ook niet en bromde iets

onzinnigs over het recht op een vrije mening. Ik vroeg Theo van Gogh waarom hij het had gedaan. Vond je het niet leuk, was zijn antwoord. Ik zweeg. En daarop gaf hij toe dat het wel een beetje over de rand was.

Onder vier ogen had hij geen moeite zijn ongelijk te bekenen, naar buiten toe had hij daar meer moeite mee. Hoe kom je tot dat soort metaforen?, vroeg ik. "Ik weet het niet", zei Theo, "als ik voor mijn PC ga zitten heb ik geen mening, maar als de letters op het scherm beginnen te dansen, komt de duivel in mij."

Na de Ondergang van De Krant op Zondag en mijn entree bij de Standaard in Brussel heb ik Theo van afstand gevolgd. Soms belde hij me met de vraag wanneer ik weer eens langskwam in Amsterdam. Want zoveel vrienden had hij niet. Wel meelopers. Toen hij zichzelf de laatste jaren permanent overschreeuwde was er niemand die hem tot rede bracht. In tegendeel. Tijdens zijn kruistocht tegen de fundamentalistische islam waren

Theo optrokken luidruchtiger dan de geïmponeerde critici.

Theo van Gogh was geen heraut van het vrije woord en dat is hij ook nooit geweest. En met hem is het vrije woord niet vermoord. Al zien tal van overspannen geesten in Nederland dat anders. Theo heeft het nationale debat over integratie van minderheid eerder verontreinigd dan aangejaagd. Zijn diskwalificatie van islamieten als de vijfde colonne van 'geitenneukers' was kwetsend, en minder geestig dan zijn krietkloze medestanders vonden.

Hij heeft steentjes in het water gegooid, die snel zonken. De rimpeling die ze veroorzaakten was snel onzichtbaar. Een inhoudelijke bijdrage heeft hij nooit geleverd aan de discussie over de groeiende onrust over de multiculturele samenleving. Hij was nooit een bron van nieuwe ideeën, wel van nieuwe beledigingen. Hij bleef tot het laatst manisch politiek incorrect, een rasprovocateur, zeker geen racist, al had hij de schijn soms tegen, en vooral een humeurig ventje dat langs de zijlijn iets schandelijks stond te schreeuwen. Wat dat was deed er niet toe. Elke poging om hem tot symbool te verheffen van de vrijheid van het woord is lachwekkend. Hij was een talentvolle filmmaker, een gedreven interviewer, als columnist een schreeuwer in de marge. De geschiedenis zal deze lieve, tragische jongen snel vergeten.

Op het graf van de Engelse dichter John Keats staat geschreven 'Here lies one whose name was writ in water.' Dat past niet zo bij Keats vind ik. Bij Theo van Gogh zou dit grafschrift beter tot zijn recht zijn gekomen.

Foto: Taco Van Der Eb/Polaris/Photo News
Wake voor de vermoorde Theo Van Gogh, Amsterdam, 9 november 2004

– Vraagje over buitenlandse handel? –

Of over het starten van een eigen zaak, composteren, monumentenzorg, taalcursussen...? Kortom, u heeft een vraagje voor de Vlaamse overheid? U krijgt van ons meteen het antwoord, of we wijzen u de weg...elke werkdag tussen 9 en 19 uur.

De Vlaamse Infolijn
0800-3 02 01

Uw gids door de Vlaamse overheid

Hans Hellemans laat ATV-licht schitteren in Antwerpse huiskamers

Jan Backx

In haar broeierig warm gestookt flatje op Deurne-Zuid – met veel bloemetjesbehang, Benidorm-souveniertjes en poedel knus op de schoot – zet Tante Emilie 's avonds haar televisie aan. Wát een contrast ! Vanuit een helverlichte witte fabrieksruimte met ultra sober designmeubilair, komt een jonge mevrouw – druk klapwiekend met de wimpers en gehuld in een vestimentaie creatie die modestudenten prompt destabiliseert – kond doen van de gebeurtenissen-van-vandaag. Twijfelen kan niet meer: Tante Emilie heeft afgestemd op ATV, de regionale zender uit de Sinjorenstad, die dagelijks 281.000 kijkers boeit.

Hoofdredacteur bij ATV is Hans Hellemans (43), en op Sinterklaasdag 2004 bekleedde hij die functie welgeteld vier jaar. Als dat geen reden is voor een portret.

Hans – vader van twee zonen (9 en 17) en een dochter (14) – beent in ruitjeshemd gemoedelijk door zijn redactie. Hij oogt alvast veel zachter dan de betonnen bunker-op-stelten waarin ATV langsheen de Scheldekaaien zit en die akoestisch een nachtmerrie is voor de klankregie. Hans is een aanspreekbaar man, die niet gekozen heeft voor een rol als kafferende manager. Wat niet wil zeggen dat cijfertjes hem onberoerd laten. "ATV is de jongste twee jaar met 20 procent vooruit gegaan", weet hij. "Ons streefdoel nu is de kaap van 300.000 kijkers" Hellemans zelf zie je maar zelden op de buis. "Da's een kwestie van temperament", zegt hij daarover. "Ik geniet echt meer van het samenstellen van een goed nieuwsprogramma dan van de kick van het voor de camera staan."

Hellemans is de vijfde en in pausentiaal langst regerende ATV-hoofdredacteur. Zijn wieg stond in Mortsel. Pa was ambtenaar bij de pensioenen, ma zat op een schoolsecretariaat. Degelijk burgergezin, dat een liberale stadskrant las. Hans liep atheneum in Antwerpen en stencilde rond zijn veertiende met enkele kameraden een filmblaadje bijeen. Zowat vier jaar later waren er contacten gesmeed met Marc Punt en Jan Verheyen. Vol jeugdige overmoed organiseerde dat trio in 1982 een heus filmfestivalletje in Knokke. Hellemans lanceerde in die periode ook zijn eigen filmprogramma bij Radio Expres (destijds gehuisvest in de Antwerpse Boerentoren). Toen die vrije radio ook een eigen regioberichtgeving ging uitbouwen, werd dat een kolfje naar zijn hand. Hij werkte er 'vast' van 1989 tot 1997. Aansluitend volgde wat freelance werk en toen vond Hellemans snel de weg naar het nog piepjonge ATV. In november 1997 kon hij zich daar eindredacteur noemen.

Hoe ziet Hans Hellemans zijn zender evolueren, willen we weten. "Naar mijn aanvoelen staan we nu aan het maximum van ons kunnen", antwoordt hij. "Als er nog meer moet komen – en in regionale berichtgeving kan dat altijd – zal er

ook meer moeten worden geïnvesteerd. We piekeren ook over een boeiend babbelprogramma, later op de avond, vanuit een aantrekkelijke locatie. Maar het mag geen satirisch programma worden, geen afkooksel van De Laatste Show, en evenmin een duplicaat van 'Wakker op zondag'. We zoeken nog naar de juiste formule."

Bij ATV zijn nu ook zes handige cameraatjes aangeschaft, waarmee de redacteurs zelf reportages kunnen inblikken.

Hans Hellemans: 'Meer faciliteiten en minder perimeters voor journalisten'

Volgens Hellemans leidde dat niet tot een volksopstand bij de échte cameramannen, die rond zeulen met vier Betacams. "Het moet voor ATV een meerwaarde opleveren en mag niet overkomen als een besparingsmaatregel."

Ooit zouden voor zoiets bonden hebben gesteigerd... Dat brengt ons bij nog een ander facet van Hans: in januari 2004 werd hij voorzitter van de VVJ-afdeling Antwerpen-Limburg. Wat is hij daar van plan ? Hellemans: "Ik wil bij de autoriteiten aandringen op een opwaardering van ons vak. Journalisten moeten hun job kunnen doen. Steeds meer worden enorm ruim bemeten perimeters met lint afgespannen. Dat is rampzalig voor het maken van beelden. Zonder hulpen politiediensten hinderlijk voor de voeten te lopen, moeten journalisten faciliteiten krijgen. Nu staan professionele nieuwsmensen vaak gefrustreerd achter zo'n lint, terwijl uw Tante Emilie – die er toevallig vlakbij woont – alleen maar uit haar raam moet kijken..."

TE LAAT VOOR DE PERSCONFERENTIE ?

Foto Raphaël Demaret/PhotoNews

Dat komt ervan, als je niet mooi in je agenda noteert hoe laat een persconferentie begint. Dan beschik je maar beter over een goede telkens om alsnog aan mooie beelden te geraken, en wat schrijvende journalisten betreft over voldoende kredietsaldo voor je GSM...

Om u verder te behoeden voor laattijdigheid op persconferenties of afspraken, maakte het VVJ-secretariaat zopas werk van de enige echte

JOURNALISTENAGENDA 2005

Alle beroepsjournalisten die voor 2004 VVJ-lidgeld betaalden krijgen in november een exemplaar thuis bezorgd.

De **VVJ-Journalistenagenda 2005** biedt u

- 168 pagina's op 'tafelmaat' (220 x 172 mm)
- met ideale ruimte voor een overzichtelijke planning
- met bovendien een pak nuttige informatie: belangrijke wetgeving en beroepsethische teksten in verband met journalistiek, de volledige VVJ-nomenclatura, fiches van alle Vlaamse redacties, info over met de VVJ gelieerde organisaties en instanties...
- per kalenderdatum: een overzicht van de belangrijkste historische evenementen uit de Belgische persgeschiedenis
- per week: een taal- ofwel een deontologische tip
- per week: een paar quotes om bij na te denken
- wat u tot slot in elke agenda aantreft: van de lijst van internationale kengetallen tot en met de wereldkaart met tijdzones...

Alle andere agenda's voor 2005 die u straks worden aangeboden, weigert u dus beleefd. En ervoor betalen zou helemaal van de domme zijn. Van ons krijgt u er nu eenmaal een véél betere.

Met beste groeten,
Het VVJ-secretariaat

OVER HET NUT VAN EEN ERKENNING ALS BEROEPS- JOURNALIST EN DE TOEGEVOEGDE WAARDE VAN EEN LIDMAATSCHAP BIJ DE BEROEPSVERENIGING VVJ/AVBB ANNO 2005

Met de jaarwisseling 2004/2005 in zicht, is de VVJ/AVBB weer aan haar jaarlijkse inzameling van lidgelden toe (zie de brief met overschrijvingsformulier bij dit nummer van DJ). Op deze pagina's enkele redenen waarom u het wel zou doen, dat lidgeld betalen.

We vertrekken daarbij van de gevolgen van een erkenning als beroepsjournalist op grond van de wet van 30 december 1963. Wie in hoofdberoep actief is bij de algemene nieuwsmedia, kan inderdaad op faciliteiten en voordelen rekenen, die staan vermeld in de linkerkolom van hierna volgende tabel.

Beroepsjournalisten die zich aansluiten bij de Vlaamse Vereniging van Beroepsjournalisten (VVJ)/ Algemene Vereniging van Beroepsjournalisten in België (AVBB), krijgen daar nog een belangrijke reeks tegemoetkomingen bovenop. Die vindt u hierna terug in de rechterkolom.

Misschien brengt het de (weinige) beroepsjournalisten die tot dusver geen lid waren van de VVJ/AVBB wel op een idee.

DE GEVOLGEN VAN EEN ERKENNING ALS BEROEPSJOURNALIST

EN DE TOEGEVOL

Effectieve beroepsjournalist

Erkenning /

Als erkend beroepsjournalist krijg je **officiële** vele deuren doen open gaan: van politieke arena's tot persperimeters bij een ongeval of ramp,

Kostprijs voor niet-VVJ-leden:

- De 5-jaarlijkse nationale perskaart + macaron: 60 euro (= 12 euro/jaar)
- Jaarlijkse validatievignetten voor de perskaart: 24 euro
- Waarborg voor de officiële autopersplaat: 62 euro
- Jaarlijkse validatievignetten voor de autoplaat: 34 euro
- Duplicata persdocumenten bij verlies of diefstal: 60 euro

- Perskaart & macaron inbegrepen in het lidgeld van 105 euro
- Jaarlijkse validatievignetten inbegrepen in het lidgeld
- Waarborg autopersplaat slechts 38 euro
- Jaarlijkse validatievignetten autopersplaat inbegrepen in het lidgeld
- Administratiekosten bij verlies of diefstal inbegrepen in het lidgeld

De VVJ/A helpt van **commissi** staat bov ning van De VVJ ve

Materiële

Als beroepsjournalist (en als stagiair) geniet u her en der **aanzienlijke prijsvoordelen**: • Gratis treinvervoer NMBS in 2de klas, 75 Zaventem • Prijsvoordelen bij leveranciers zoals Belgacom en sommige autom

De VVJ/AVBB zet zich als beroepsvereniging in voor het verkrijgen van groe

Sociale teg

Voor we

Specifieke CAO's (per bedrijf of, voor de magazines, voor de hele sector) regelen voor beroepsjournalisten in loondienst de loon- en arbeidsvoorwaarden. De wet

De VVJ/AVBB zet zich vanuit haar syndicale roeping in voor de **vrij en verbetering van de loon- en andere arbeidsvoorwaarden** v journalisten op de werkvloer. Een belangrijk onderdeel hiervan vo

Voor

Afgezien van de bestaande **minimumregeling voor barema's**, wordt er momenteel druk geijverd v

De VVJ/AVBB zet zich ook voortdurend in voor de verbetering van de werkvoorwaarden van de zelfstandige beroepsjournalisten. In dat ka binnen de VVJ een **werkgroep Zelfstandigen** actief.

Aut

De Belgische wet erkent ook journalisten als titularissen van (zowel materiële als morele) auteursrechten. Zeker voor beroepsjournalisten is Niet enkel het publiek maar even goed de uitgev

De AVBB is oprichter van de **JAM, de Journalisten Auteurs Maatsch** en creëerde aldus een krachtige belangenbehartiger voor de journal auteursrechten, met een eigen secretariaat en juridische dienst.

Per

België beschikt in het algemeen over een voor de nieuwsmedia gunstig klimaat. Zowel wat de garing van informatie a

De AVBB/VVJ verdedigt als geen ander de persvrijheid als essentiële bouwsteen van een waarachtige democratie. Hierbij wordt gestreefd optimale omstandigheden voor de **garing** van informatie en naar m

Zelf

De commercialisering van de mediasector zet ook de nieuwsverstrekking onder druk. (Beroeps)journalisten stellen tegenover externe (politieke,

De VVJ is, samen met de Vlaamse mediadirecties, oprichter van de R en formuleren desgevallend algemene richtlijnen. Raadpleeg www.r

Service van het secretariaat

Als lid van de VVJ/AVBB kan u een beroep doen op de service van het secretariaat van de beroepsvereniging. Dit bestaat uit een nationaal secretaris/jurist en anderhalve administratieve kracht.

De service omvat in de eerste plaats **advies**, maar ook verder gaande **bijstand**, rond erkenning, persdocumenten, arbeidsvoorwaarden, vergoedingen, pensioenregeling, zelfstandigenstatuut, auteursrechten, gerechtelijke aansprakelijkheid, deontologie...

Publicati

Als lid van • Het ma leden b • Toegan gingsw grale j niet-lec • De **VVJ** leden) De VVJ/

MEER DETAILS OVER DE AANGEHAALDE INITIATIEVEN VINDT U OP WWW.JOURNALIST.BE

OF OP HET VVJ-SECRETARIAAT
Résidence Palace, blok C, lokaal 2232
Wetstraat 155 - 1040 Brussel
Tel. 02/235.22.70 - Fax: 02/235.22.72
E-mail: info@journalist.be
Bankrekening: 210-0319706-46

EGDE WAARDE VAN EEN LIDMAATSCHAP BIJ DE VVJ/AVBB

ten: € 105 | Stagiairs: € 70 | Ereleden: € 75

Persdocumenten

Persdocumenten die, volgens het gevleugelde woord, van gerechtelijke fora tot sportieve evenementen, van bedrijfsruimten tot coulissen in de culturele sfeer.

Kostprijs voor VVJ-leden:

AVBB levert, net zoals de mediadirecties, de mandatarissen in de **Erkenningscommissie** voor Beroepsjournalisten. De VVJ/AVBB steunt leden in voor de administratieve ondersteuning deze commissie. De commissie verleent daarnaast aan beginnende beroepsjournalisten, in de 2 jaar die hun erkenning als beroepsjournalist wettelijk vooraf moeten gaan, het statuut van **stagiair-beroepsjournalist**. De stageperskaart verleent omzeggens dezelfde faciliteiten als de officiële erkenning als beroepsjournalist. Wie het stagiairsstatuut wil moeten dus aansluiten bij de VVJ.

Lidmaatschap geeft ook nog recht op een **internationale** perskaart van de IFJ/EFJ aan 22 euro voor een twee jaar geldig document (niet voor niet-leden). De VVJ/AVBB zet zich in voor een **maximale erkenning** van de officiële persdocumenten door zoveel mogelijk instanties.

Andere voordelen

50 pct-korting in 1ste klas • Gratis vervoer De Lijn + de TEC • 50 pct-kortingen bij SN Brussels Airlines & Virgin • Gratis 24 u-parkeren op luchthaven vliegvelden • Gratis toegang tot allerlei fora en evenementen, ondermeer in de culturele sfeer

Andere voordelen voor beroepsjournalisten. Daarbij is het evident dat dit op geen enkele wijze de onafhankelijkheid van de beroepsgroep onder druk mag zetten.

Verwachtingen

Verzekering

AVBB waarborgt alle loontrekkende beroepsjournalisten verder een **aanvullend pensioen** dat (bij een volledige beroeps carrière) 1/3 van het gewone wettelijke pensioen bedraagt.

Wettelijke strijd voor performante redactiestatuten, als waarborg voor redactionele onafhankelijkheid en als buffer tegen commerciële bevoogding. Via haar **délégués** op de redacties volgt de VVJ de arbeidssituatie van de

journalisten op de voet, en biedt ze maximale ondersteuning voor het afsluiten van performante collectieve akkoorden en het oplossen van individuele arbeidsconflicten.

Zelfstandigen

AVBB steunt de aanvaarding van een standaardovereenkomst en aannemelijke vergoedingsvoorwaarden voor freelancers.

Freelancers die lid zijn van de VVJ/AVBB kunnen bovendien intekenen op een uiterst interessant **Protectieplan** dat hen inkomensgaranties biedt in geval van werkongeschiktheid of werkverlies.

Alle freelance beroepsjournalisten aangesloten bij de VVJ krijgen ook nog gratis het praktische **VVJ-Vademecum voor Zelfstandige Journalisten** toegestuurd.

Auteursrechten

AVBB vindt het essentieel dat ze vat houden op hun werk en **eerlijk vergoed** worden voor elk (her)gebruik dat van hun publicaties of reportages wordt gemaakt. Mediahuizen moeten deze auteursrechten respecteren.

Wettelijke Raadpleeg www.jam.be. Beroepsjournalisten kunnen lid worden van deze coöperatieve door een eenmalige betaling van 50 euro. Men heeft de keuze tussen een volledig

lidmaatschap en een participatie die enkel de invordering van de reproductierechten bij Reprobel dekt.

Persvrijheid

AVBB vindt de publicatie van nieuws, duiding en opinies betreft, is de **persvrijheid de regel**, de beperkingen erop vormen de uitzondering.

Wettelijke male vrijheid voor de **publicatie en uitzending** van nieuws, duiding en opinie, zij het met inachtneming van de gerechtvaardigde beperkingen hierop.

De AVBB/VVJ ontplooit in dit verband permanent initiatieven in de richting van politieke, bestuurlijke, gerechtelijke en politieke instanties.

Regulering

AVBB vindt (gerechtelijke) bemoeienissen met hun werk het engagement om zich aan **minimale beroepsethische normen** te houden (de journalistieke 'deontologie').

Wettelijke Raad voor de Journalistiek. In de schoot hiervan is ook een **ombudsman** actief. Ombudsdienst en Raad beslechten individuele klachten over journalistiek op [vvj.be](http://www.vvj.be).

Service

Wettelijke, communicatie

AVBB ontvangt u kosteloos van de VVJ/AVBB het tijdschrift **De Journalist** (11 nummers/jaar) (niet betalen 48EUR voor een jaarabonnement) en toegang tot alle onderdelen van de nieuwe website www.journalist.be, inclusief de internationale journalistendatabank en het archief (niet voor leden). **Wettelijke** Journalistenagenda 2005 (niet voor niet-leden). AVBB tekent bovendien voor nog andere

publicaties met een hoog informatief gehalte:

- Het **Vademecum voor Zelfstandige Journalisten** (ook raadpleegbaar via www.journalist.be)
- Het **Vademecum Pers-Gerecht** - zie www.pers-gerecht.be

Collectieve belangenbehartiging

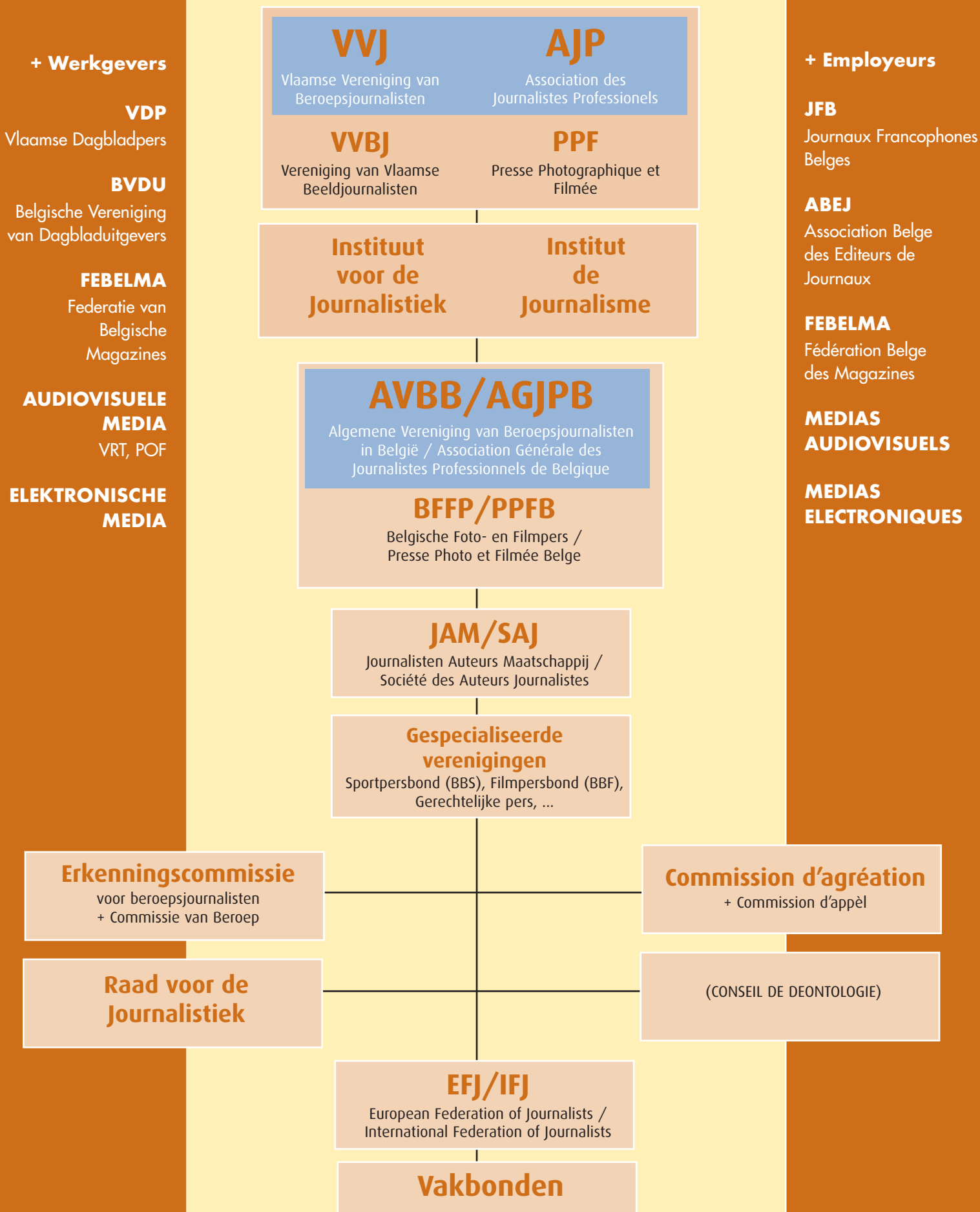
De VVJ/AVBB streeft voortdurend een **verbetering van de werk- en leefomstandigheden van de beroepsjournalisten** na. Dit houdt ondermeer ook nog in:

- Het opkomen voor de journalisten op de werkvloer

- tegen de steeds meer door loutere rentabiliteitsoverwegingen gedreven mediabazen;
- Het opsporen van performante collectieve verzekeringen, bijvoorbeeld voor inkomensverlies en beroepsaansprakelijkheid;
- Het voortdurend sensibiliseren van politieke overheden, gerechtelijke autoriteiten, bedrijfsverantwoordelijken en andere instanties voor de rechten en belangen van (professionele) journalisten;
- Het vertegenwoordigen van de Belgische journalistengemeenschap op internationaal vlak.

De VVJ/AVBB organigram

Journalistenvereniging

De VVJ presenteert op 30 november 2004: HAAR COMPLEET VERNIEUWDE SITE

www.journalist.be

Met info over:

- De vereniging

- Over de VVJ/AVBB
- Raad van bestuur VVJ
- Magazine De Journalist
- Webstek www.journalist.be
- Redactie-afgevaardigden VVJ
- Regionale VVJ-afdelingen
- Werkgroep zelfstandigen
- JAM
- Erkenningscommissie
- Raad voor de Journalistiek
- Historiek AVBB/VVJ

- Het statuut van (beroeps)journalist

- Erkenning als beroepsjournalist
- Aanvaarding als stagiair
- Lidmaatschap van de VVJ/AVBB

- Onze publicaties

- De Journalist
- Vademecum voor freelancers
- Vademecum Pers en Gerecht
- Memorandum
- Deontologie
- Persconferentie organiseren
- Archief

- Mediahuizen

- Dagbladen
- Magazines
- Televisie
- Radio
- Pers- en foto-agentschappen
- Productiehuizen

En verder:

- Het laatste nieuws over media en journalistiek
- Onze journalistendatabank online
- Zoekertjes
- Vacatures
- Links
- Forum

De hernieuwde site is voor een goed deel toegankelijk voor het grote publiek. Welbepaalde delen en met name de Journalistendatabank, de jongste nummers van De Journalist en het forum zijn alleen beschikbaar voor VVJ-leden (en andere geregistreeerde gebruikers).

JACQUES VANDERSICHEL: 'TELEVISIE IS PER DEFINITIE'

Zes keer volgde Jacques Vandersichel (72) ter plaatse de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 1968. "Een journalist moet niet de missionaris willen spelen."

"Ik ben in 1963 op de televisieredactie begonnen. In de beginjaren had dat nieuwe medium de uitstraling van een mirakel. De mensen stonden in verwondering te kijken voor de etalages van elektriciteitszaken of trokken naar een café waar er al een tv-toestel was. En het journaal was zeker een programma dat iedereen gezien wilde hebben. Bijna al mijn collega's op de redactie kwamen uit het onderwijs. Meer zelfs, net zoals ik waren ze vrijwel allemaal afgestudeerd aan de Rijksnormaalschool van Gent: Maurice Dieudonné, Maurice De Wilde, Lucien Boussé, Willy Carlier en Jan Bauwens. Ook een mirakel."

"Ik een socialist? Ja, dat klopt. Tijdens het examen voor omroepjournalist speelde je kleur geen enkele rol, je werd als een onbeschreven blad beoordeeld. Maar eenmaal binnen in het Huis wist men graag van welke ideologie je was. Men wilde dat weten, omdat het belangrijk was voor de promoties. Er bestond namelijk een idioot puntensysteem: elke hiërarchische functie werd vereenzelvigd met een aantal punten, en hoe groter de politieke partij hoe meer punten ze te verdelen had. Eigenlijk werd de structuur van de toenmalige BRT uitgetekend in functie van het aantal benoemingen dat er moest komen om elke partij tevreden te stellen. De omgekeerde wereld dus. Vandaar dat het eind jaren zeventig, en vooral in de loop van de jaren tachtig, bij de BRT allemaal zo stroef liep."

"Paul Vandenbussche, van katholieke signatuur, was de administrateur-generaal van de openbare omroep. Hij placht te zeggen: 'Ik ben geen dictator, maar wel autoritair.' Tja, wettelijk was hij verantwoordelijk voor ons. Hij kon in de bak vliegen voor wat wij misdeden. Dan is enige voorzichtigheid niet ongepast. Alleen gedroeg hij zich iets te veel als een missionaris.

Toch heb ik als eindredacteur van het journaal nooit een scheldtelefoon van Vandenbussche gekregen. Hoofdredacteur Lucien Boussé was het die doorgaans de volle lading moest incasseren. Terwijl Lucien wel degelijk een uitstekend journalist en een goeie hoofdredacteur was. Maar: veel te braaf. Om het allemaal te verwerken rookte hij dan maar een half pakje sigaretten extra bovenop zijn twee van gewoonlijk. Je moet het karakter hebben om je daartegen te verzetten, hé. Ik zou me nooit zo laten hebben schouwen als Lucien. Ook op mijn bureau belandde wel eens een schriftelijk krabbeltje: 'In dat journaal heb je dit en dat gezegd. Waarom?' Binnen de vijf minuten was mijn uitleg daar, zonder dat er een speld tussen te krijgen viel. Op den duur kennen ze je en laten ze je met rust."

"Mijn eerste aanvaring met een politicus kwam er al heel vroeg: in 1963. Op een zondag bracht onze losse medewerker Eric Vertonghen een interview met minister Spinoy binnen. Het nam zeven minuten in beslag, en Spinoy had tegen Vertonghen gezegd: 'Alles of niks'. Zeven minuten vond ik veel te lang, zeker voor een journaal dat op zondag

maar een kwartier duurde. Dus zei ik instinctief: 'Dan wordt het niks.' Daar was Spinoy natuurlijk allesbehalve gelukkig mee. Uiteindelijk slaagde hij erin met Vandenbussche een oplossing uit te dokteren: het interview werd na het journaal uitgezonden... als een regeringsmededeling. Een andere keer gingen Etienne Van den Bergh, Kris Borms, Jan Van Nuffelen en ik in staking tegen de inmenging van onze voogdijminister Frans Van Mechelen. Hij had naast cultuur ook sport onder zijn hoede, en elke pietluttige aanleiding vond hij gerechtvaardigd om in het journaal te verschijnen. Dat pikten wij niet langer. Het zijn dát soort incidenten waarmee we geleidelijk onze onafhankelijkheid hebben verworven. Men heeft ons vaak verweten dat we ambtenaren waren, maar dat was onze sterkte: er moest al ontzettend veel gebeuren vooraleer we afgezet werden."

"In 1969 kreeg ik samen met cameraman Roger Claeys de prijs van de Vlaamse Journalistenclub. Dat was voor ons werk van het jaar tevoren. In 1968 maakten Roger en ik de studentenopstand in Parijs van nabij mee. Op de Boulevard Saint-Germain spoot de oproerpolitie eerst met het waterkanon de journalisten weg, waarna ze de studenten te lijf ging. Dat leidde tot een algemene staking die van Parijs een chaos maakte, met stapels onopgehaald huisvuil. Maar ook met discussiegroepen op de hoeken van de straten. In het Théâtre de l'Odéon was zelfs een permanent discussieforum aan de gang, 24 uur per dag. Het lag daar vol matrassen waarop werd geslapen en gevreeën. Om te mogen filmen moest ik van op de scène de toestemming vragen van de zaal en onze opdracht motiveren."

"Daarna kwamen de Franse verkiezingen, gewonnen door De Gaulle. Ook die heb ik ter plaatse gevolgd. Ik ben in die maanden eigenlijk nauwelijks weg geweest uit Parijs. Nu ja, af en toe kwam ik wel eens naar huis. Parijs is tenslotte niet ver en er waren nog geen files. Op tweeënehalf uur konden Roger Claeys en ik aan de Arc de Triomphe staan. We rukten soms zeer snel uit, hoor. Zo herinner ik me de avond dat ik via het radionieuws vernam dat Pompidou gestorven was. Roger had het ook gehoord en belde me op: 'Jacques, we gaan er naartoe, hé?' Zonder iemand te verwittigen, zijn we vertrokken. Om half twee 's nachts waren we al voor het Elysée aan het filmen. De volgende morgen telefoneerden we naar de redactie: 'Jullie mogen voor het journaal van vanavond een stuk over de dood van Pompidou verwachten.' In Brussel waren ze natuurlijk stomverbaasd dat we al in Parijs zaten."

"De geest van 1968 sloeg ook over naar Noord-Ierland, waar de katholieke minderheid gelijke burgerrechten eiste. In november werd ik er voor de eerste keer naartoe gestuurd. Het werd een onthutsende kennismaking met de sociale ongelijkheid en de haat tussen die twee christelijke gemeenschappen. De haat droop van de kansels! Enkele maanden later, op 14 augustus 1969, werd ik door

TIE SHOW. OOK HET JOURNAAL'

verkiezingen voor de Vlaamse televisie. Maar cruciaal in zijn herinneringen blijft het jaar

Een reeks van Manu Adriaens

hoofdredacteur Maurice Dieudonné uit mijn vakantie in de Westhoek opgetrommeld. Diezelfde avond nog zagen Roger Claeys en ik in Belfast de eerste Britse soldaten binnentrekken. We waren er getuige van hoe de eerste doden vielen in een burgeroorlog die nog jaren zou aanslepen. De Ierse kwestie ben ik blijven verslaan tot eind jaren zeventig. Zo werden we kind aan huis bij alle belangrijke figuren uit beide kampen. En de BBC, die zeer onpopulair was in IRA-kringen, nam geregeld beelden en interviews van ons over."

"Ik bewoog me graag in de wereld van de gastronomie. Dat vond ik een mooi tegengif voor de miserie waarmee ik elke dag in het journaal te maken kreeg. Ik was ook stressbestendig, dat zal wel met de genen te maken hebben. Sommige collega's op de nieuwsredactie kregen gezondheidsproblemen, maar ik bleef daarvan gevrijwaard. Reizen met de trein was daar een goed hulpmiddel bij. Vaak zat ik 's avonds in de laatste trein van Brussel naar Gent. In dat 'hoerentrentje' had ik het gezelschap van avondwerkers van de post, muzikanten die in het Metropole-hotel hadden gespeeld, mensen van de krantenredacties... We zaten te babbelen, te kaarten of te lezen in een boek. En tegen dat ik thuiskwam, was de afgelopen werkdag helemaal verteerd."

"In de jaren zestig zei ik al tegen onze beginnende journalisten: 'Televisie is per definitie show. Ook het journaal.' Dat vloeit rechtstreeks voort uit het Engelse werkwoord to show. Het verschil met de radio is dat het televisiejournaal juist zijn bestaansreden heeft in het showen van dingen. Soms moet je een item niet zozeer om zijn nieuwwaarde geven,

maar wel omdat het picturaal aantrekkelijk is. Ik zie nog altijd één keer per jaar de stieren van Pamplona opdraven in het journaal. Dat was in mijn tijd al zo, en dat zal wellicht zo blijven."

"Wat me stoort, is dat in het televisiejournaal vandaag niemand meer de kans krijgt om iets op een behoorlijke manier uiteen te zetten. Het antwoord van een politicus op een vraag mag nog tussen de twaalf en twintig seconden duren. Tja, op zo'n manier krijg je alleen maar een laagje vernis, en de journalist kan het niet wegkrabben. Het gevolg? Lifestyle-journalistiek, met als exponent een programma als 'Doe de stemtest'. Die hele houding van: 'Wij helpen u kiezen'... ik word ziek van dat toontje. De mensen verdienen beter dan zo'n betutteling."

"Mijn carrière bij de omroep ben ik geëindigd als directeur van Radio Vlaanderen Internationaal. Die radioliefde is ook na mijn pensionering gebleven. Ik doe nog elke morgen mijn ronde langs allerlei buitenlandse zenders. Laat er geen twijfel over bestaan: ik heb nooit de wereld willen veranderen. Een journalist moet niet de missionaris willen spelen. Louis Paul Boon, van wie ik een groot bewonderaar ben, zei: 'Schop de mensen een geweten!' Maar ik vind dat je de mensen beter de nodige kennis bezorgt, zodat ze zich zélf een geweten kunnen vormen."

'Men heeft ons vaak verweten dat we ambtenaren waren, maar dat was onze sterkte: er moest al ontzettend veel gebeuren vooraleer we afgezet werden.' (Foto Maitrise)

UITWEGEN UIT DE 'DUIVELSKRING

VLAAMSE SPORTJOURNALISTIEK KAN BEST WAT M

Diepgang en afstandelijkheid zijn zeldzaam in de Vlaamse sportjournalistiek, heus! (Engeland, Frankrijk, Nederland) zijn er nochtans voorbeelden dat het ook anders

"Van alle spelers die het afgelopen seizoen in de eerste klasse speelden, is bijna de helft geen Belg. Wat doet een club voor een nieuwe speler die bovendien buitenlander is?" Die vraag stelt Ann van den Broek zich in haar eindwerk voor de studie Journalistiek aan de Antwerpse Lessius Hogeschool. Van den Broek achterhaalde welke buitenlanders het Belgische topvoetbal bevolken, ze spoorde krantenartikelen op en interviewde pakweg vijftig sport- en vakbondsmensen, spelersmakers en politici.

Op sociaal vlak laten clubs het afweten, zo ontdekte zij, en vooral jonge Afrikaanse aankopen plukken daar wrange vruchten van. Niet zelden moeten ze het doen met een foldertje van hun nieuwe thuisstad en een eenling op het clubsecretariaat die tussendoor iets voor hen regelt. Slechts een enkele club zorgt voor systematische opvang. En dat terwijl niet-Europese voetballers spotgoedkoop blijven – iets wat overigens ook ten koste gaat van het opkweken van Belgisch talent.

Onderzoeksjournalistiek van een studente (inmiddels als weekend-freelancer werkzaam voor ATV). Wat zegt dat over de Vlaamse sportjournalistiek? Weinig verheffends, zo blijkt uit een rondgang langs bekende sportjournalisten. Een kwaliteitskrant als De Standaard mag dan af en toe achtergrondverhalen publiceren over de oorzaken van sportief falen bij deze of gene speler of club, dat is toch iets anders dan vasthoudend in de boeken van een sportclub graven op zoek naar corruptie of andere malversaties, zegt De Standaard sportverslaggever François Colin. Volgens zijn collega Jan Hauspie van Voetbal/Sport-magazine ontbreekt het zelfs compleet aan werkelijk onderbouwde sporttechnische en andere analyses. Bijvoorbeeld rond de vraag: wat gaat er momenteel eigenlijk precies mis bij Anderlecht?

Wat er toch aan onderzoek plaats vindt, gebeurt slechts naar aanleiding van onthullingen door justitie of derden. Vanwaar toch die schaarste, vroeg VRT-redacteur en Lessius-docent Luc van Doorslaer vorig jaar tijdens de conferentie van de Vereniging van Onderzoeksjournalisten VVOJ in Antwerpen. En: wat kunnen we eraan doen?

In het buitenland, noorderbuur Nederland niet uitgesloten, is, na een aantal magere jaren, een duidelijke professionaliseringstrend in de sportpers te bespeuren. Voornaamste oorzaak is het toegenomen sociaal-economisch gewicht van de sport, met alle spanningen, excessen en politieke belangen(verstrengeling) van dien. Waarom blijft Vlaanderen dan achter?

Contacten

Dat lezers geen belangstelling voor lange, doortimmerde verhalen zouden hebben, wil er bij François Colin niet in. Hij wijst op de populariteit van diverse sportjournalistieke boeken en onderzoeksgerichte sportbladen in het buitenland. In Nederland verkocht zopas nog het boek '1974, Wij waren de Besten', over de door Oranje traumatisch verloren WK-finale tegen West-Duitsland, binnen een half jaar 20.000 exemplaren.

Amerika's grootste sportblad Sports Illustrated boert goed met drie vaste onderzoeksjournalisten en met ellenlange diepteportretten van relatief onbekende sporters van de hand van viervoudig National Magazine Award winnaar Gary Smith. Voor elk verhaal spreekt Smith meestal met om en rond vijftig personen. "Waarom zou dat hier niet kunnen?", vraagt Colin zich af.

Een serieuzere verklaring is de werkdruk. Redacties zijn klein en het aantal sportpagina's is traditioneel veel groter dan in Nederland, waar losse krantenverkoop minder belangrijk is dan abonnementen. Zeker nu de overlevingsstrijd tussen kranten moordend is, houden redacties het bij nieuwtjes en glad verteerbare interviews. François Colin: "Wij zijn verschrikkelijke veelschrijvers, twee stukken van 130 regels per dag is heel gewoon. Voor bezonken verhalen blijft geen tijd over." Daarbij komt dat de sportjournalistiek vanouds nooit helemaal au sérieux is genomen. Sport was 'slechts vermaak'. Veel sportjournalisten zelf zijn meer liefhebber dan journalist. Vasthoudend beroeps-scepticisme is hen vreemd, veeleer zijn ze bang hun contacten met gevierde sporters en officials te verspelen. Want de sportwereld – dat weet iedereen – houdt de vuile was liefst binnenshuis.

Terecht is die angst overigens niet, vertellen ervaren sportjournalisten als Hauspie en voormalig VRT-verslaggever Ivan Sonck, onder meer bekend om zijn vroegtijdige (1997) onderzoek naar doping in het wielerpeloton. Professioneel ingestelde sportmensen kunnen een gedegen waakhondverhaal op den duur best waarderen. "Verwenst ben ik wel", zegt Sonck, "maar onmogelijk is mij het werken nooit gemaakt. Sterker: mensen met gevoelige informatie zochten mij juist eerder op."

De voornaamste oorzaak van de Vlaamse achterstand wordt pas zichtbaar bij vergelijking met het buitenland. Doorslaggevend, naast het aantal lezers, blijkt de mate waarin de sport zelf – en haar verhouding met de media – is vercommercialiseerd en geprofessionaliseerd.

Amerika en Canada hebben de langste onderzoeksjournalistieke traditie, precies omdat sport er een hooggewaardeerd onderdeel vormt van het onderwijs en tegelijkertijd al decennialang omgeven is met het grote geld. Dan volgt Groot-Brittannië, waar de commercie pijn doet vanwege de teloorgang van de ooit zo gekoesterde 'amateur spirit'. Daarna pas komen andere landen, waar sport minder diep wortelt, maar wel snel groeit.

(Foto Jimmy Balcina - Philippe Crochet - Photo News)

De vercommercialisering – zo rechten – laat steeds minder journalistiek.

MEER DIEPGANG GEBRUIKEN

de onderzoeksjournalistiek nog schaarser. Vlak over onze grenzen kan.

als de strijd om uitzendruimte voor afstandelijke

"In Vlaanderen", zegt Jan Hauspie, "gebeurt het allemaal nog van onder de kerktoren. De maatschappelijke rol en economische belangen zijn hier minder, en de sportjournalistiek overstijgt amper het niveau van het cafétooggesprek. Iedere sportnatie krijgt de journalistiek die zij verdient."

Is er hoop? Veel sportjournalisten reageren mismoedig: "Alles gaat de kant op van kritiekloos entertainment. De vercommercialisering – zoals de strijd om uitzendrechten – laat steeds minder ruimte voor afstandelijke journalistiek." Maar adjunct-hoofdredacteur Jaap Visser van het Nederlandse voetbalmaandblad Johan is genuanceerder: de toenemende belangenverweving tussen sportorganisaties en media kan ook positief uitpakken. "Met name geschreven media leggen het voor nieuwtjes en spektakel altijd af tegen de TV. Op termijn zullen ze zich daarom noodgedwongen op de diepgang concentreren."

Vissers redenering verdient aandacht, nu de tegenvallende Belgische resultaten in Athene stemmen doen opgaan voor grotere overheidsinspanningen op sportgebied. Mocht die professionalisering doorzetten, dan kan de journalistiek niet achterblijven.

Voorbeelden

Met lege handen hoeven Vlaamse journalisten niet te staan. Naast voorbeelden uit de Franstalige media (Sport et Vie, l'Equipe) kunnen Vlaamse beroepsgeenoten ook kijken naar Nederlandstalige collega's. In Nederland zijn dat onder andere de Volkskrant-journalisten John Schoorl, John Volkers en Jan Meeus, die verschillende 'uitzoekprojecten' op hun naam hebben staan. Zo contacteerden Schoorl en Meeus in 2000 alle provincies en gemeenten met vragen over hun financiële bijdragen aan ere- en eerstedivisieclubs. Zo konden zij aantonen dat die sportbedrijven in de voorgaande vijf jaren ruim 300 miljoen gulden hadden opgestreken, terwijl in andere sectoren talloze subsidies verdwenen en de overheid officieel volhield dat 'het beroepsvoetbal zichzelf moet bedruipen'.

Het blad Voetbal International zoekt het vooral op sporttechnisch gebied. 'VI' ergerde zich aan het gebrek aan detailstatistieken, zoals de minutieuze individuele prestatiecijfers in Amerikaanse sporten als basketball. VI-redacteur Taco van den Velde: "Niemand weet exact welke voetballer wanneer gekocht heeft, of met links heeft over geschoten. Dat bemoeilijkt wedstrijd- en prestatieanalyses, ook als element van voetbaljournalistieke computer assisted research (CAR)." Voetbal International geeft bij iedere Nederlandse eredivisiewedstrijd haar verslaggevers een afstreepp-formulier mee, waarop per speler de prestaties worden ingevuld: doelschoten, passes (linkervoet, rechtervoet), enzovoort. Alles gaat in de computer. "Zo ontstaat een handzame technische database."

De meest genoemde Vlaamse naam is die van Hans Vandeweghe

Michel Robles

(De Morgen), tevens docent 'sport, economie en communicatie' aan de Vlaamse Economische Hogeschool (Vlekho) in Brussel. Vandeweghe heeft tal van onthullingen gedaan, van doping in atletiek en wielrennerij tot subsidies voor het Belgische profvoetbal en mensenhandelachtige toestanden met voetballertjes in Burkina Faso.

Steevast plaatst historicus Vandeweghe sport in zijn socio-economische context. Dat Vlaamse journalisten zichzelf gevangen houden in een duivelskring van oppervlakkigheid betitelt hij als "schuldig verzuim". "Vooral bij de jonge generatie zie ik een gênante gemakzucht en historische onkunde. Ze stellen zich tevreden met een stortvloed van 'nieuws' en wat Hugo Borst noemt quotezakkerij."

Vandeweghe bepleit het Amerikaanse systeem: een scheiding tussen columnist, analisten (waaronder onderzoeksjournalisten) en dagelijkse nieuwsverslaggevers (de 'beat'-schrijvers), ieder met eigen informatiekanalen en eigen verantwoordelijkheid. "Dat schept duidelijkheid. Als de ene eens een keer geboycot wordt, heeft de ander daar geen last van. En er ontstaat ruimte voor tijdrovend onderzoek."

Wat ook kan helpen, is scholing. Volgens Jan Hauspie – "er lopen teveel cowboys rond" – missen Vlaamse sportjournalisten vooral kennis op juridisch en beroepsethisch gebied. De VWOJ geeft algemene onderzoekstrainingen, maar specifiek sportjournalistieke bijscholingen zijn in Vlaanderen niet voorhanden. De website van het (oorspronkelijk Deense) internationale initiatief Play-the-Game (www.play-the-game.org) verwijst wel naar cursussen 'onderzoek voor sportjournalisten', geschreven door onderzoeksjournalist Nils Hanson van Svenske Television.

Lessius en de bachelor-opleiding aan de Gentse Artevelde Hogeschool trachten ondertussen aankomende journalisten te interesseren voor sport-research. Lessius-docent Luc van Doorslaer: "Door actief onderwerpen aan te dragen voor onder meer het eindwerk, proberen we te laten zien dat sport een serieus journalistiek thema is."

Zwart plus 3,4 procent

Wat is het economisch gewicht van de sportsector in Vlaanderen? De kleine, opkomende beroepsgroep van sport-economen kan nog geen totaalbeeld oplepelen.

Volgens de Gentenaar Trudo Dejonghe gaf de gewestelijke overheid in 2003 ongeveer 70 miljoen euro uit aan sport, dat is 0,4 procent van het bruto regionaal product BRP. De overheid wil dat opkrikken naar 1 procent.

Dejonghe's collega-docent Wim Lagae van de Antwerpse Lessius Hogeschool becijferde in 1997 dat gezinnen daar bovenop gemiddeld 1.777 euro uitgeven aan sportbeoefening. Voor heel Vlaanderen komt dat neer op 3 procent van het BRP. En de private investeringen? Dejonghe: "Daarover is geen enkele duidelijkheid. Het meeste speelt zich af in het zwarte circuit." (MR)

Met het vallen van de bladeren ...

November levert traditioneel een rijke oogst aan boeken op, ook van journalisten (of met journalisten als min of meer lijdend voorwerp). Een overzicht van het aanbod dat ons bereikte.

Piet DE LOOF

De dirigent is gevlucht. Honderd legendarische premières

L.J. Veen Amsterdam/Antwerpen

Wat kan er zoal misgaan tijdens de première van een klassiek muziekstuk? Heel veel blijkbaar, getuige daarvan het boek van journalist Piet De Loof. Hij bracht honderd korte anecdotes over muzikale premières doorheen de geschiedenis bij elkaar. Het resultaat is een licht verteerbaar boekje dat ideaal is om dode momenten mee op te vullen. Het boek is niet chronologisch ingedeeld, maar min of meer wel per thema. Zo zijn er premières die op gejuw van het publiek werden onthaald, premières die politiek getint waren, premières die de mist ingingen, premières die slechte kritiek kregen in de media... Je krijgt er voorwaar zin van om zelf eens een première bij te wonen. (MS)

Louis VAN DIEVEL

De man die naast zijn schoenen liep

Houtekiet

Een donkere en intrigerende roman is dit, die de lezer niet onberoerd laat. Een machtsbeluste Antwerpse advocaat verleidt de twintig jaar jongere lerares Marleen. Klassieke liefde blijkt er echter weinig mee te maken te hebben, want een relatie is voor de man maar geslaagd wanneer hij de ander volledig aan zijn wil kan onderwerpen. Of betekent dat juist ware liefde voor hem? Marleen zoekt een uitweg uit de ellende die haar alsmaar meer overvalt, maar hij is niet van plan haar te laten gaan.

Het verhaal bijt zich vast in één thema, maar de vlotte schrijfstijl verleent het klasse en maakt het tot een zeer leeswaardige roman. (MS)

Ivan OLLEVIER

De man die nergens vandaan kwam. Tony Blair en New Labour

Atlas

In tegenstelling tot wat de titel doet uitschijnen, biedt dit werk heel wat meer dan een persoonlijke biografie van de Britse premier. Op ongemeen boeiende wijze schetst VRT-journalist Ivan Ollevier een beeld van de politieke situatie van de laatste decennia in het Verenigd Koninkrijk. Het Thatcherisme dat door New Labour eerder wordt voortgezet dan tegengewerkt, de vredespogingen in Noord-Ierland, de huidige problemen met Irak... Ook de situatie van de media komt ruim aan bod. Ivan Ollevier heeft het daarbij over de schier monopoliepositie van mediamaat Rupert Murdoch en over de machinaties van de spin doctors, die onafscheidelijke metgezellen van Blair geworden zijn. Een echte aanrader dus. (MS)

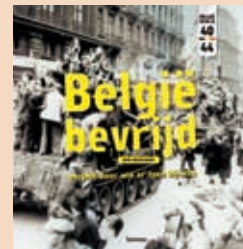

Dirk MUSSCHOOT

België bevrijd. Verteld door wie er toen bij was

Lannoo

Een prachtig kijk- en leesboek! Een twintigtal mensen wilden hun ervaringen ten tijde van de bevrijding met een ruimer publiek delen en daar maakte journalist Dirk Musschoot handig gebruik van. De bevrijding bracht sommigen in euforische stemming, anderen beleefden een ronduit ongelukkige tijd. Ook toen vielen er nog slachtoffers, en wie met de Duitsers had samengewerkt zat met de daver op het lijf voor de bestraffing die zeker nog zou volgen. De verhalen zijn afwisselend opgewekt, ontroerend of tragisch, maar het blijft allemaal licht verteerbaar. De talrijke foto's uit de privébezittingen van de getuigen maken het geheel af. In uw boekencollectie over WO II hoort dit boek zeker thuis. (MS)

Wim VAN DE HULST en Koen KOCH

Ooggetuigen van de eerste wereldoorlog

Anthos

Ook onze noorderburen blijven gefascineerd door de oorlog, zij het in dit geval Wereldoorlog I. Fotograaf Wim Van de Hulst bracht een hele collectie oorlogsfoto's samen en Koen Koch schreef er teksten bij. Hier weliswaar geen persoonlijke verhalen, maar eerder documentaire teksten over welbepaalde aspecten van de oorlog, zoals bewapening, krijgsgevangenschap, ontspanning en de grote veldslagen. In dit boek staan duidelijk de foto's centraal, maar die zijn dan ook de moeite meer dan waard. (MS)

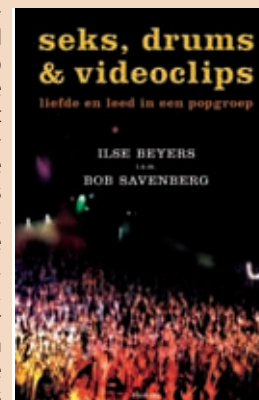

Ilse BEYERS i.s.m. Bob SAVENBERG

Seks, drums & videoclip. Liefde en leed in een popgroep

Manteau

De titel laat allicht iets anders vermoeden, maar toch is dit officieel geen (auto)biografie van Bob Savenberg, de oprichter en vroegere drummer van Clouseau. Wel gaat het om een roman gebaseerd op zijn levensverhaal. Een zeer geslaagde roman bovendien, want niets menselijks blijft dit verhaal vreemd. Sommige personages kregen andere namen, maar blijven toch herkenbaar. Neem nu figuren als Frank Meyers, Dirk Duffeleers en Pierre Maute: voor wie daar meer wil achter zoeken moge de tip 'Idool' hier volstaan. Wie echter veel drama en smeugige details

verwacht komt bedrogen uit. Wel is dit een mooi verteld verhaal, amusant en ontroerend, dat absoluut voor meer dan alleen maar Clouseau-fans is bestemd. (MS)

Inge GHIJS

Vernederd, verkracht, verborgen. Huisslaven in België
Manteau

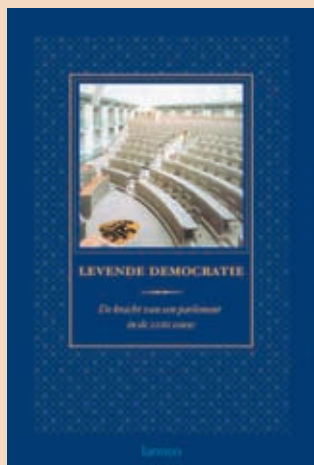
Onderzoek naar huisslavernij bij illegalen in België is niet vanzelfsprekend, men zou bijna van een taboe kunnen spreken, zo ondervond Inge Ghijs, journaliste bij De Standaard. De meeste overheidsinstanties en verenigingen ontkennen dat er van een structureel probleem sprake zou zijn. Nochtans vond de auteur, na lang zoeken, een groot aantal vrouwen – in mindere mate mannen – die als huispersoneel door hun werkgevers werden uitgebuit, soms op de meest verschrikkelijke manieren. Hun schrijnende verhalen staan in dit boek. Ook op de oorzaken en mogelijke oplossingen wordt ingegaan, al blijft de lezer hier toch op zijn honger. Laat ons het houden bij een interessante, maar niet erg diepgravende studie. (MS)

Norbert DE BATSELIER (ed.)

Levende democratie. De kracht van een parlement in de 21ste eeuw
lannoo

Verschillende auteurs bundelden in dit werk hun analyses en opinies over de werking van het Vlaams Parlement. In dat kader kon de verhouding met de media natuurlijk moeilijk ontbreken. Twee bijdragen behandelen dit thema, maar spijtig genoeg nogal oppervlakkig. Het eerste artikel, van Els Witte, focust op de toemende media-aanwezigheid in het parlement en het belang van een onafhankelijke pers in een democratie. Het andere stuk, van de hand van Laurent Panneels, heeft het voornamelijk over de rol van de persdienst en de woordvoerder. Maar een beetje op je honger blijf je na lezing van beide artikelen dus wel. (MS)

Dirk MUSSCHOOT

Waaien de duinen nooit weg?
Clavis informatief

Spuwen inktvissen echte inkt? Kunnen schelpen lopen? En waarom hebben wervelstormen altijd een vrouwelijke naam? Het overkomt je maar dat je, strandwandelinggewijs, keer op keer forfait moet geven op deze en andere gerechtvaardigde vragen van je peuter of kleuter over de zee. Voor wie bij een volgende strandwandeling nog met de mond vol tanden staat, geldt van nu af aan geen enkel

excuus meer. Men neme immers het schitterende werkje 'Waaien de duinen nooit weg?' van Het Nieuwsblad-redacteur Dirk Musschoot tot zich. Een prachtig lees- en kijkboek, waar niet alleen mijn eigen kinderen verlekkerd op zijn maar ook ikzelf nog véél uit heb geleerd. Of wist ù dan waarom krabben schuin lopen en waar de sidderaal zijn elektriciteit vandaan haalt? (PD)

Frank RAES m.m.v. François COLIN

Het Standaardboek van de Europa Cup 2003-2004
Houtekiet

Het definitieve overzicht van het Europese voetbal in 2003-2004, is het opzet van dit werk, en het is dan nog geschreven door Frank Raes "die bekendheid geniet als beste televisievoetbalcommentator van Vlaanderen", voegt de achterflap eraan toe. Dat blijkt tegen te vallen. Het boek is simpelweg een bundeling van de columns die Raes in de voorbije paar jaar over het Europese voetbal bijeen schreef in De Standaard. Dat maakt, ook al bij gebrek aan enige syntese, de inhoud onvermijdelijk sterk gedateerd. Dat is zo mogelijk nog meer het geval met de bijdragen van François Colin over de avonturen van Club Brugge en Anderlecht in de Europa Cup en over het voorbije landenkampioenschap in Portugal: dit zijn heel gewoonweg de wedstrijdverslagen van toen op een rij. Alleen voor de echte fans, dus. (PD)

**JOURNALISTEN
AUTEURS-
MAATSCHAPPIJ**

**BUITENGEWONE
ALGEMENE VERGADERING**

27 november 2004

De raad van Bestuur van de cvba JAM
nodigt al haar leden uit op de
BUITENGEWONE VERGADERING

die zal plaatsvinden op
zaterdag 27 november 2004 om 10 u.

Résidence Palace, Wetstraat 155 te 1040 Brussel

De agenda en de documenten voor deze
bijeenkomst zijn op eenvoudig verzoek beschikbaar
op het secretariaat - tel. 02/235 22 55
Ze kunnen ook gedownload worden van de website
van de JAM - www.jam.be

Een initiatief van de Europese Unie

VÓÓR VERSCHIEDENHEID. TEGEN DISCRIMINATIE.

Journalist Award 2004

Voor excellentie in de journalistiek op het gebied van diversiteit en discriminatie op het werk.

DEADLINE : 31 DECEMBER 2004

Deelnameformulier en verdere details beschikbaar op:
www.stop-discrimination.info

Journalisten uit de 25 EU-landen worden verzocht artikels in te sturen over het bewerkstelligen van diversiteit en de strijd tegen discriminatie op grond van godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid op de werkvloer.

Vóór verscheidenheid

Tegen discriminatie

www.stop-discrimination.info

Autopersplaat

Een column van Mark Vlaeminck

Blij dat ik nog eens 105 euro mag overschrijven naar de VVJ, want zo krijg ik straks weer het jaarlijkse vignet voor op mijn autopersplaat. Niet dat ik ten allen tijde die plaat achter mijn voorruit plaats. Ik ben daar nogal zuinig op. Toch heeft dat blinkende plaatje boven het dashboard soms ook zijn voordelen. Zoals het onverwachts terugzien van een oude bekende.

Eén keer in mijn journalistieke loopbaan heb ik de Tour de France gevolgd. In 1973 was dat, en ik moest elke dag voor De Standaard een cursiefje schrijven over de koers. Het was het jaar dat Luis Ocaña won omdat Eddy Merckx niet meereed. En aangezien Merckx de enige renner was die ik kende, liep ik wat verloren tussen al die collega's die wel iets snapten van sport. Het verraste me dan ook

dat na een Pyreneënrut in de perszaal in Font-Romeu een man naar me kwam die zei: 'Gie zie gie zekerst Vloamienktsje?' Ontkennen had geen zin want hij debiteerde zijn woorden op de toon van een paus die een dogma afkondigt, en niet als iemand die gewoon een vraag stelt. En gezien ik een paar jaar eerder in Leuven bij professor Van Windekens met succes de cursus Vergelijkende Spraakkunst der Indo-Europese Talen had gevolgd, was ook dat West-Vlaams geen onoverkomelijk bezwaar.

Bleek dat mijn gesprekspartner niemand minder was dan de legendarische Berten Bafcop uit Kemmel. Veehandelaar van beroep en sportmedewerker bij Het Nieuwsblad voor zijn plezier.

Jaren later wou ik langs een godvergeten landweg vanuit Frans-Vlaanderen het West-Vlaamse Heuvelland binnenvaren toen daar plots aan een grenspost – er waren toen nog grensposten – een douanier zijn hand opstak en me deed stoppen. "Aje voor Berten komt, kzal je geïrnt utleggen woar dat tis", sprak de geïrntiformeerde beampte. De man had immers de persplaat op mijn auto gezien en daaruit de conclusie getrokken dat de enige reden voor mijn komst niets anders kon zijn dan een collegiaal bezoek aan 'Berten van de gazette'.

Hoewel ik dat oorspronkelijk niet van plan was, ben ik dan toch naar Bafcop gereden voor een hernieuwde kennismaking. Achteraf bleek dat een van de zeldzame verstandige beslissingen te zijn die ik als jongere reporter

(Foto Nick Hannes)

nam. Want Bafcop had een dochter en die jongedame beoefende het nobele beroep van handelaar in wijnen. "Ikke verkope kik zweuns en zie verkoopt zie weun", verklaarde vader Berten. Een zwijn heb ik daar nooit gekocht, wijn wel. Dat ik mijn wijnkeldertje jaren lang heb kunnen vullen met 'goei marchandies' was dus een rechtstreeks gevolg van het feit dat ik de grens was overgestoken met mijn goed zichtbare autopersplaat.

Normaal nam ik bij het naderen van een grenspost die plaat altijd weg. Want er was geen douanier in die tijd, laat staan een rijkswachter, die niét deed stoppen als hij een persplaat in het vizier kreeg.

Niet omdat die mannen in uniform dachten dat jour-

nalisten meer smokkelden dan de rest van de bevolking, neen, zij maakten het stopteken enkel en alleen uit zeer menselijke nieuwsgierigheid. Want iemand met een persplaat, dat moest wel een BV zijn en die wilden ze wel eens zien in levende lijve. Misschien konden ze dan 's avonds thuiskomen met een handtekening van Paul Jambers op hun kepi.

Sommige geïrntiformeerde medeburgers reageren nogal onnozel en venijnig op een persplaat. Anderen doen dan weer normaal.

Zelf heb ik de slechte gewoonte om per se te willen weten wie de man of de vrouw is die een persplaat in de auto voert. De persplaat op de wagen op de parking van mijn Delhaize is van Geert Stadeus, de hoofdredacteur van Snoecks Almanak. Dat heb ik ondertussen al uitgevist.

Maar als ik op de autostrade een persplaat inhaal, dan wil ik wel eens zien wie daar aan het stuur zit. Om eens vriendschappelijk te toeteren, eventueel. Dan begin ik te remmen om op gelijke hoogte te blijven met de voorlopig nog onbekende. Pas als ik heb kunnen zwaaien naar Johan Persyn geef ik weer plankgas.

En als die persplaat geparkeerd staat voor een louche kabberdoes, dan besef ik maar al te goed dat daar weer eens een nijvere collega informatie verzamelt in moeilijke omstandigheden.

Maar dan toeter ik niet. Want journalisten die werken, die moet je niet storen.

Onder embargo

Hoe zou het intussen met het wetsontwerp tot bescherming van het **journalistieke bronnengeheim** zijn? Op het eerste gezicht niet slecht. Nog tot de jaarwisseling heeft de Senaat de tijd om zijn zeg te doen over de tekst die de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 6 mei jl. heeft goedgekeurd (zie vorige edities van DJ).

Eén senator diende reeds amendementen in op de tekst van de Kamer: **Philippe Mahoux** (PS). Hij beoogt vooral het toepassingsgebied van de bescherming uit te breiden van enkel maar 'journalisten' tot alle 'redactiemedewerkers'.

De Senaat legt ondertussen zijn oor nog steeds te luister bij deskundigen in de materie. Naast de **AVBB**, werden ook vier academici, vertegenwoordigers van de dagblad- en magazine-uitgevers en nog een paar journalisten gehoord.

De AVBB blijft ervan overtuigd dat de tekst van de Kamer een best werkbaar regeling van het journalistieke bronnengeheim inhoudt, maar dringt er nog steeds op aan dat de uitzonderingsbepaling in verband met 'terroristische dreiging' uit het ontwerp wordt gelicht.

Voor de beroepsjournalisten die in De Journalist enkel maar deze Onder embargo lezen (niets menselijks is ook onze eigen soort vreemd): bij dit nummer van De Journalist vindt u ook een brief met **uitnodiging tot (her)aansluiting** bij de VVJ/AVBB.

U gooi die brief om te beginnen niét weg. U vult integendeel het overschrijvingsformulier onderaan de brief mooi in om dit vervolgens aan uw bankinstelling te bezorgen.

De vele redenen waarom u dit wel zou doen vindt u op een rij gezet in het midden van deze 'Journalist'.

Zo beschikken beroepsjournalisten – het is maar een voorbeeld – over voordeeltarieven bij **Belgacom**. Het is maar een van de redenen waarom uw beroepsvereniging VVJ/AVBB uw solidaire deelname best kan gebruiken...

Omdat de Belgacom-voordeelregeling nog vaak vragen oproept, volgt hier de letterlijke tekst van de betreffende wet: "Een vermindering van 50 pct. wordt toegestaan op het abonnementsgeld voor de basisdienst inzake spraaktelefonie en op de telefoongesprekskosten in binnenlandse dienst voor de aansluitingen geïnstalleerd op de zetel van de redactie en in de woning van de beroepsjournalisten die aan hun dienst zijn gehecht en geen enkel ander beroep uitoefenen."

Concreet: een omwegje **via de redactie** is dus wel vandoen.

Het definitief worden van de veroordeling van het Vlaams Blok voor aanzetting tot racisme heeft voor mensen van de pers vooral deze wijze les in petto: aanzetting tot racisme, ook al gebeurt dat via de pers, valt wel degelijk onder de rechtsmacht van de **correctionele rechtbanken**. En niét van het hof van assisen, dat voor alle andere persdelicten bevoegd is en blijft.

Met de omvorming van het Blok tot het '**Belang**' (wat sneu voor onze collega's uit Limburg) is de vraag nu of dit de journalistieke houding tegenover de partij veel zal veranderen?

En ook: hoe springen de directies voortaan om met **advertenties** van het Vlaams Belang? Roularta (Knack, De Streekkrant) stelt de kolommen ter beschikking; De Persgroep (Het Laatste Nieuws, De Morgen) blijft weigeren; en de andere uitgevers kijken de kat voorlopig uit de boom.

De in Amsterdam vermoorde **Theo Van Gogh** was dan wel geen zuivere journalist, als columnist verleende hij toch aanzienlijke redactionele medewerking aan talloze publicaties

boven de Moerdijk. Volgens de Nederlandse Vereniging van Journalisten (NVJ) is Van Gogh de eerste journalist die in Nederland is gedood sinds Wereldoorlog II.

De Internationale Federatie van Journalisten (IFJ) boekstaafde Van Gogh dan weer als de achtste journalist die in de jongste tien jaar in West-Europa beroepshalve om het leven werd gebracht.

Wereldwijd werden dit jaar al **meer dan 100 journalisten** van het leven beroofd, meldde de IFJ op 12 november jl. Dat zijn er nu al meer dan in 2003 en zelfs 30 meer dan in 2002. Het maakt 2004 tot een van de bloedigste jaren voor journalisten ooit, aldus secretaris-generaal Aidan White van de IFJ.

Ook overleden, zij het in vrediger omstandigheden: **Gilbert Daeninck**, ex-Volksgazet, ex-De Morgen. Gilbert werd 74. "Hij was erg erudiet; wat we vandaag op internet opzoeken gingen we destijds aan Gilbert vragen", aldus Agnes Goyvaerts in DM.

In Luik dan weer stierf **Sergio Carozzo**, alom gewaardeerd freelance journalist. Carozzo, nauwelijks 45 jaar oud, maakte ook buiten Wallonië naam met zijn onderzoekswerk rond georganiseerde misdaad en 'affaires'. Ciao, Sergio...

Alive and kicking daarentegen zijn **Sigfried Bracke** (VRT/Canvas) en **Dany Verstraeten** (VTM). Zij leenden hun stem aan twee journalisten die figureren in de (Nederlandstalige versie van de) nieuwste Disney/Pixar-tekenfilm, The Incredibles.

Dany Verstraeten: "Nu kan ik als trotse vader tegen mijn dochtertje zeggen dat ik in een Disney-film heb meegespeeld."

Evenmin op de keien zit **Guy Mortier**. Zoon Jens schakelde hem in als externe consultant van zijn reclamebedrijfje dat vrij toepasselijk de 'Mortierbrigade' heet.

Als ook pa Guy het laat afweten kan de Mortierbrigade altijd nog inspiratie gaan opdoen bij **Hugo Symons**, die tegenwoordig met een theatershow Vlaanderen rondtrekt. "Ik laat de mensen graag lachen", aldus de gepensioneerde sportjournalist (VRT, VTM) in Gazet van Antwerpen. Meer info: www.hugosymons.be.

Metro is nog altijd op zoek naar een nieuwe hoofdredacteur (m/v) ter vervanging van Luc Rademakers die naar Gazet van Antwerpen vertrok. Er daagden wel al enkele geïnteresseerden op, maar die blijken uitgever Concentra niet te voldoen.

Nog een vacature: directeur bij **SOFAM**, de auteursrechtenmaatschappij van 'visuele kunstenaars'. Hij of zij moet Eddy Cochez vervangen die daar op 19 oktober vertrok.

Veerle Beel van De Standaard heeft van de Werkgroep Verder de media-onderscheiding gekregen voor beste berichtgeving over zelfdoding. Dat gebeurde met een beklijvende getuigenis van StuBru-journaliste Sara Van Boxstael over de zelfdoding van haar broer.

Een dikke proficiat voor **Het Belang van Limburg** met zijn 125-jarig bestaan! Dat werd tijdens het voorbije Allerheiligenweekend gevierd met 3 Lezersdagen in de Grenslandhallen van Hasselt. Een academische zitting, standjes en optredens vielen de massa bezoekers ten deel.

En nog een dikke proficiat aan **Dag Allemaal**, met zijn 20 jaar nog niet zo oud maar toch. Dag Allemaal biedt zijn lezers een dubbele CD aan met zowel Nederlandstalige als internationale hits uit de twee voorbije decennia. Voor slechts 9,99 euro in plaats van 19,95...

U verlicht de geesten, Dexia Bank helpt u hierbij.

Neem deel aan de Persprijzen Dexia Bank

Meer info op 02 222 49 95 - www.dexia.be

De Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers

feliciteert de VVJ met
h@@r nieuwe
website

Geniet het vertrouwen van duizenden scheppende kunstenaars.

SABAM is het grootste private bedrijf in de Belgische culturele sector. Zij onderhoudt geregelde contacten met de meeste collectieve beheersvennootschappen in de wereld om ervoor te zorgen dat ook in het buitenland rekening wordt gehouden met de rechten van de bij SABAM aangesloten Belgische scheppende kunstenaars.

Componisten, tekstschrijvers, uitgevers, dramaturgen, scenaristen, dialoogschrijvers, fotografen, auteurs van ondertitels, cineasten, vertalers, romanschrijvers, dichters, beeldhouwers, kunstschilders, tekenaars, choreografen vormen allemaal samen SABAM. Deze verscheidenheid maakt er haast een unicum van in de wereld!

Met een repertoire van verscheidene miljoenen werken vertegenwoordigt SABAM haar leden en de buitenlandse kunstenaars "dag in dag uit" bij de gebruikers. In 2003 was de uitkering van de geïnde auteursrechten goed voor bijna €100 miljoen. Daarvoor doet SABAM een beroep op de deskundigheid van meer dan 250 medewerkers op de

hoofdzetel en van zelfstandige kantoren in de belangrijkste steden van het land.

SABAM hecht veel belang aan de promotie van de kunsten. Een van haar opdrachten is het aanmoedigen van allerhande culturele initiatieven in België. Scheppende kunstenaars steunen dus andere scheppende kunstenaars in het kader van hun collectieve en solidaire beheersvennootschap.

De vennootschap voert een gericht multimediabeleid, met name via haar website www.sabam.be. Zij is ook aanwezig in diverse internationale organisaties, waaronder de Confédération Internationale des Sociétés d'Auteurs et Compositeurs (C.I.S.A.C.) en de Groupement Européen des Sociétés d'Auteurs et Compositeurs (G.E.S.A.C.), die in het bijzonder toeziet op de economische en morele belangen van de auteurs in Europa. Ten slotte is SABAM, op nationaal vlak, actief in verschillende organisaties, waaronder het Verbond van Belgische Ondernemingen (V.B.O.).

www.sabam.be

Directie Communicatie - Thierry Dachelet - tel : 02/286.82.41 - fax : 02/230.38.11

Gsm : 0475/71.86.92 - mail : thierry.dachelet@sabam.be - SABAM, Aarlenstraat 75-77, B-1040 Brussel